

In memoriam

Prof. Dr.
Vasile Mih

Cuprins

<i>Editorial</i>	1
<i>La preluarea ștafetei</i>	2
<i>Cum să ieși 10 la Bac</i>	3
<i>O altfel de școală</i>	4
<i>Înfloresc bobocii!</i>	5
<i>Robotica în „Dragoș Vodă”-Tech-X</i>	6
<i>Noutățile bibliotecii</i>	8
<i>Voluntariatul în CNDV</i>	9
<i>Știri (ne)știute</i>	12
<i>CNDV descoperă talente</i>	16
<i>Din istoria Sighetului</i>	17
<i>Moda în CNDV</i>	18
<i>Despre „membrele” CNDV-ului</i>	19
<i>Din creațiile CNDV-iștilor</i>	19
<i>CNDV-iștii... „turmentați”</i>	24

IG: @revista.axa

Editorial

„Doamnelor și domnilor, președintele țării anunță vacanță de două săptămâni pentru elevii din toate ciclurile de învățământ.” Pentru unii elevi, aceste cuvinte au stârnit o bucurie inimaginabilă. Pentru alții, un dezastru groaznic. Ne-am amintit cu toții de luna martie a anului 2020, când am intrat într-o vacanță de două săptămâni și am revenit la școală peste... vreo 6 luni. Însă zarurile au fost aruncate, și singurele lucruri ce ne rămân de făcut sunt să respectăm restricțiile, să ne vaccinăm (dacă nu am făcut-o deja) și, cel mai important – să ne adaptăm, să trecem peste, să mergem mai departe. Ce ne dă însă puterea de a ne continua traseul în ciuda tuturor greutăților?

Unii consideră că omul e o ființă cu un parcurs prin viață liniar și bine definit. Factorii din jurul nostru ne demonstrează însă cu totul altceva: putem deveni vulnerabili, iar orice mică zdruncinătură ne poate deraia de pe un itinerar bine stabilit. Totuși, istoria ne-a arătat că avem capacitatea de a ne adapta la noi situații, și, oricât de grele vremuri ar veni peste noi, omenirea este încă în picioare. Și înțelegem din ce în ce mai bine universul înconjurător.

Cu aproape doi ani în urmă, când pandemia a început să-și facă simțită prezența, nu ne închipuiam cum ar putea arăta noua noastră viață. Dar asta nu înseamnă că viața s-a oprit. Școala s-a mutat în online, locul de muncă s-a mutat în living-ul fiecăruia, apoi ne-am pus masca pe figură și am ieșit în lume. Mulți dintre noi ne-am schimbat – dacă în bine sau în rău, voi lăsa pe alții să decidă –, dar faptul că încă suntem capabili să visăm și să sperăm la o lume mai bună arată că nu ne-am pierdut puterea de a merge

mai departe.

Gândul mă duce inevitabil la evenimentele de acum un an, atunci când, într-o dimineață care părea banală, tot ritmul liceului nostru a fost „dat peste cap”. Vestea că domnul director Vasile Mih s-a stins din viață ne-a traumatizat pe toți, elevi și profesori deopotrivă. Nu înțelegeam cum a fost posibil ca un om atât de energic și plin de viață să fie răpus de virus. Și mai ales, nu înțelegeam cum vom putea continua fără bunătatea și profesionalismul acestuia. Însă faptul că astăzi Colegiul Național „Dragoș-Vodă” continuă să exceleze, nu poate însemna decât că domnul Mih ne-a transmis, printre lecțiile de fizică, și o lecție de curaj – curajul de a ne continua drumul în viață, curajul de a rămâne noi înșine atunci când totul pare să se năruie.

Nu avem, în acest moment, nicio certitudine dacă învățarea va continua în format fizic sau on-line. Nici cât va mai dura pandemia nu putem ști. Dar cert este faptul că noi nu avem niciun motiv să ne abandonăm drumul în viață sau să ne lăsăm de izbeliște visurile. Abilitățile noastre de adaptare sunt mai mari decât credem, iar determinarea de care putem da dovadă este de două ori mai mare decât descurajarea care ne cuprinde uneori. La fel ca și până acum, #WeRockThisHighSchool!

Vasile Gabriel Vouciuc

Epistolă către... un fost licean

Dragă boboc,

De fapt, boboc vei fi mereu. Uneori vei avea impresia uneori că ești vreun Atlas, dar fix atunci apare Împăratul Roșu și-ți mai dă o probă, și încă una, și un test între ele, apoi o altă provocare, iar teza din cu totul altceva. Ar fi fost ușor să fi primit scrisoarea asta în clasa a 9-a, însă nu folositor. O primă lecție: vezi ce consideri bun, rău, prielnic și ostil. Dacă acum nu realizezi, mai târziu va fi greu. Dar mă bucur că ai făcut-o deja. Am vrut doar să îți reamintesc.

Deja e noiembrie... Parcă ieri ai început și deja ai primit un trei. Iartă-mă că nu ți-am spus din timp că vei mai primi și mulți dintre ei chiar pe lecția învățată. Vei plânge mult de ciudă și de-amar, însă vreau să știi că foaia de examen nu te va întreba ce medie ai avut. Îți va da doar șansa să arăți de ce ești capabil ca elev; ca OM, ai azi această șansă, vezi cum profiți de ea.

Te vei obișnui că nu toți oamenii sunt la fel de roz ca tine, însă vei spera ca măcar școala să fie clădită pe stâncă și nu pe nisip. Ei, iartă-mă că îți spun, dragul meu boboc, dar vei fi la un pas să simți cât de rigid poate fi un tavan... La cum te știi, ai fi preferat asta în loc să simți înțepătura dureroasă a oamenilor. A, era să uit. Legat de oameni... te vor dezamăgi: de la mic la mare, de la învățat la neînvățat. Nu vreau să îți dau lecții despre cum să le răspunzi, dacă să mai ai sau nu încredere. Chiar TU mi-ai demonstrat că tăcerea și bunul simț sunt cele mai mari răzbunări. Oricât ai încerca, un foc nu va stinge niciodată un alt foc.

Trecând de partea tristă, te-aș sfătui să descoperi din timp ce colegi fantastici ai. Și știi ce îi face atât de speciali? Faptul că nu s-au făcut părtași cu bârfa și falsitatea. Au fost ei și și-au asumat asta chiar cu gândul de a fi neînțeleși (și, Doamne, cât de neînțeleși și criticați au mai fost; nu îți spun mai multe, deoarece vei trăi pe pielea ta. Te rog doar să le fii sprijin la bine și piatră de hotar la greu).

Vei mai da câteva teste, vei învăța, poate vei tremura la ascultat, vei bate în retragere, dar totuși vei face un pas înainte, vei descoperi noi pasiuni, vei lega prietenii chiar și cu profesorii și te vei trezi în

iunie. Gata primul an de bobociadă? Și cică a fost cel mai greu... Pont: nu crede asta.

Îți vei exprima pentru prima dată sus și tare, cu cele mai convingătoare argumente ce vrei să devii și îți vei lua, uite așa, câte o lovitură: ba că ieși din axă, ba că atâta poți, ba că îți riști viitorul. Dar tocmai când vei fi pe punctul de a renunța, vei merge în biroul directorului și vei vedea cel mai mândru zâmbet cu privire la decizia ta. Prețuiește-l! Și mai mult decât atât, prețuiește omul, pentru că, la finalul clasei a 12-a, ți-ai fi dorit să fi fost el cel care să îți dea diploma de absolvire. Însă te anunț, drag boboc, că oamenii pleacă mai repede decât crezi... De aceea, dacă te simți copleșit uneori, pentru oamenii de valoare te provoc să nu renunți la visul tău! Sau visurile... E bine să ai mai multe, însă nu uita să mergi pe același drum cu ele.

Vei învăța că a-l privi pe altul de sus te face pe tine un om mai mic, că respectul cere respect și că integritatea îți va aduce pacea. Vei întâlni prieteni și „prieteni”, însă dacă nu vei ști să faci diferența între ei, se va găsi cineva alături de tine când vei plânge. Și acel cineva, ține minte, drag boboc, e totul! Vei da peste situații care sunt peste puterea ta de înțelegere, nu din cauză că ai fi prost, ci poate pentru că te-ai născut într-un moment cam prost pentru omenie. Însă, te rog, înțeleptul meu boboc, să păstrezi mereu cinstea și onoarea! La finalul zilei, cu ele vei rămâne și, da, rău e să le ai pe toate în afară de acestea.

Vei avea ocazia să te implici în proiecte și chiar te îndemn: fă-o! Dacă ai vedea azi cât te-au ajutat, ai regreta că nu ți-ai dedicat 100% din timp lor. Și, chiar dacă ești la mate-info, vreau să îți spun că $100+100+100+\dots+100=1$ și că $0+0+\dots+0=1$. Nu mă crezi? Hai să vedem: dacă dai 100% în proiecte, 100% în dezvoltare, 100% în școală și 100% în tot, nu vor fi 100 de oameni ca tine. De ce? Pentru că, oricât ai încerca, nu poți să schimbi pe nimeni. Că îi

vei influența, total de acord. Dar fii atent, dacă nu faci nimic, s-ar putea să îl pierzi și pe acel 1 din ecuație.

Nu ezita să îți dai șanse, fii mereu productiv (că ocupați, din nefericire, suntem toți). Viața și vorbele să meargă împreună. Nu ruga pe nimeni să vorbească pentru tine. Fii responsabil și asumat!

Și iar e iunie... Ar fi trebuit să îți spun mai multe, însă vreau să înveți singur.

Ce va urma? Vei trece prin război și pace și nu vei ști dacă trăiești în marea răsccoală sau epoca fanariotă, însă va fi perioada cea mai productivă pentru tine (dacă o lași să fie). Vei vedea că nu e greu să spui NU și vei aprecia mai mult ca niciodată profesorii buni. De fapt, de ce vorbesc eu de profesorii buni, capabili să schimbe lumea, devotați? Ar trebui să fie pleonasm....

Îți vei dori uneori să fugi, dar eu îți mulțumesc că nu ai făcut-o. Ai fi regretat enorm dacă te-ai fi ascuns de responsabilități, idei și proiecte doar din cauza unor vorbe...

Iar acum îți spun că a venit direct septembrie.... A venit bacul - proba aceea cu care te-a amenințat Împăratul Roșu încă din a 9-a. Dragul meu boboc, e momentul să te felicit; să te felicit că nu ai fost vreun Titi Tulea, ci un adevărat Day. Ai fost atât de matur

încât să înveți constant și atât de tânăr încât să nu ratezi nicio ocazie de a trăi din plin și frumos. Iar dacă din tot liceul rămâi cu puterea de a nu amâna, respectul, dorința de a face binele necondiționat de situație și pasiunea pentru oameni, mă declar mulțumită. Însă, oricât ai susține că nu ai învățat nimic, te provoc la o atentă analiză în oglindă.

E iar iunie... Iar tu ești mai boboc ca niciodată, dar boboc cu diplomă! Nu ți-a spus nimeni că doare cel mai tare nu când îți cade câte o frunză, ci când ți se taie rădăcinile. Nu te-a învățat nimeni să îți iei La revedere, să te îndepărtezi fără ca dorul să te apese... Însă ai timp, deoarece acum ești boboc, din nou! Și mai ai de învățat multe, de plâns și mai multe și de râs... nici nu mai zic.

Tu, drag boboc, dă-ți voie să zbori asemenea baloanelor de la festivitatea de absolvire. Ai încredere, însă nu mândrie. Fii rațional și emoțional, spontan și precaut, iubit și iubitor pentru că viața ta, în care nu vei mai fi boboc, depinde de alegerea ta de azi. Cât despre tine, respectat profesor, nu te îngrijora atât timp cât ai făcut o treabă bună. Eu îți mulțumesc pentru tot!

*Semnat, liceanul care a mers la școală și-n hanorac,
și-n uniformă*

In memoriam Vasile Mih

Într-o friguroasă zi de 20 octombrie a anului 2020, a plecat dintre noi domnul director Vasile Mih. Chiar dacă s-a împlinit un an de când ne-a părăsit ca să meargă într-un loc mai bun, amintirea lui a fost, este și va fi mereu vie în mintea și sufletul nostru.

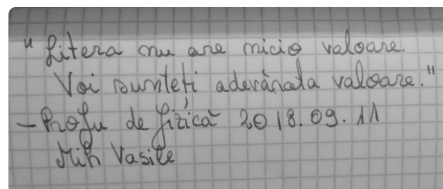
Din fericire, eu una mă consider norocoasă deoarece am avut ocazia ca dânsul să-mi predea câțiva ani buni, mai exact din clasa a șasea până în clasa a zecea (cel puțin atât cât a apucat în clasa a zecea). Oricine l-a avut drept profesor cred că este de-acord cu mine în momentul în care spun că era un om bun cu un zâmbet contagios, care mereu ne dădea sfaturi și ne asculta toate problemele. El ne sfătuia mereu să nu ne temem să vorbim, să ne exprimăm punctul de vedere și să „luptăm pentru drepturile noastre”, așa cum ținea să ne spună în fiecare oră. Era printre puținii adulți care se „intra” în pielea noastră când aveam o problemă și care ne ajuta să o rezolvăm, găsind mereu cea mai bună soluție.

Îmi amintesc limpede chiar și acum orele de fizică din clasa a opta când își făcea timp ca să ne ajute pe noi să decidem profilul la care ne doream să mergem. Ne spunea mereu să facem ceea ce dorim noi, nu ceea ce-și doresc părinții noștri, să ne urmăm mereu visul. Cu toate acestea, când ne preda, avea modul său de a ne face să reținem lecția și de aceea chiar și acum, trei ani mai târziu, țin minte Legea lui Arhimede, așa cum a spus-o el: „Un teșclău ciuflicat în apă pierde din terhet pontatâta cât terhetuie apa descuiflată de sub el”. De aceea, la finalul anului școlar când ne-a ascultat ca să ne dea note, mai bine de jumătate de clasă a spus enunțul citat mai sus.

Ascultatul la tablă era și el un lucru nostim, dar totodată înfricoșător (cred că acesta e un adjectiv pentru aproape toate ascultările la tablă). Ajungea în clasă, arunca „preaiubitul” catalog pe catedră, se uita la noi zâmbind, făcea prezența și apoi zicea „Puiule, hai la tablă”. După ce te asculta plimbându-se prin clasă, se uita la tine și te întreba „Ce notă-ți dai?”, iar

apoi, în funcție de nota spusă de tine și părerea lui despre răspunsul tău creștea sau scădea puțin din nota finală.

Cu toate acestea, cred că una dintre amintirile

mele preferate cu dânsul este primul test la fizică la care, mai multe persoane din clasă luaserăm note mici, așa că, drept „pedeapsă”, pentru un punct în plus, trebuia să rezolvăm 10 probleme. Bineînțeles că nevoia de note mari ne făcuse pe majoritatea să facem minim 50 de probleme. Măcar de atunci pot spune că nu am mai avut dificultăți la acel capitol de la fizică.

Domnul Mih a fost unul dintre puținii profesori cărora îi plăcea să dea porecle elevilor săi. De la „puiule”, până la „A lui X fecior” sau „A lui X fată”, domnul Mih ne făcea să ne simțim confortabil la ora lui și să nu avem frica de a spune ceea ce simțim, ceea ce ne trece prin cap, să ne impunem punctele de vedere și să ne comunicăm problemele. Bine...totul până te prindea învățând la altceva la ora sa sau dacă te prindea pe telefon, atunci intervenea cunoscuta sa replică „Punem telefonul pe mod avion, îl aruncăm pe geam și vedem de zboară”.

Așadar, domnul profesor Mih Vasile nu a fost doar un director sau doar un simplu profesor. El era un prieten pentru noi toți, un om pe care îl putem numi model de urmat în viață, un om care merită să îi păstrăm amintirea vie mult timp de acum încolo. Și dacă am putea să îi spunem un lucru toți, cred că ar trebui să fie:

*Domnule profesor, ne lipșiți.
Semnat, puiuleii dumneavoastră.*

Antonia Ștețiu

Domnul Mih, prin ochii unui străin

Îmi amintesc cu o urmă de regret în inimă, o zi rece de Octombrie. Mai exact, un 20 Octombrie. A început ca o zi normală de marți, sau, mă rog, cât putea fi de normală, având în vedere situația pandemică globală în care ne aflăm/aflăm.

Am ajuns la școală, totul părea obișnuit. Fără nici măcar un indiciu că ziua aceea va schimba pentru totdeauna. Din păcate, întârzierea profesorilor la ore, s-a dovedit de această dată să nu fie doar o simplă pauză prelungită. S-a dovedit a fi pauza supremă, ultimă, trecerea în neființă a celui mai bun director al Colegiului Național „Dragoș-Vodă”, domnul profesor Vasile Mih.

M-am autonumit străin deoarece, personal, nu am avut plăcerea și onoarea să fiu elevul dânsului, eu intrând anul trecut doar în clasa a IX-a, nemaiaivând ocazia de a studia în acest colegiu. Cu toate acestea, în puținul timp avut la dispoziție ca să-l cunosc pe domnul prof. Mih ca director, nu am putut să nu observ faptul că avea ceva în plus față de restul lumii. Să fi fost o trăsătură fizică, zâmbetul molipsitor care-ți „sărea în ochi” de la prima întâlnire și care, din cât am înțeles, a fost luat drept exemplu atât de colectivul de profesori cât și de elevi. Sau să fi fost „de vină” căldura și pacea sa interioară, tonul cald și mintea scilipitoare, reușind să înțeleagă punctele de vedere ale oricui. Într-un singur cuvânt, pot spune că am fost fascinat de prima impresie pe care dl. Vasile Mih a produs-o asupra mea.

Acea zi fatidică, de 20 octombrie 2020, a fost cu siguranță o lovitură pentru mulți. Am observat cum

părinți, profesori, copii de toate vârstele i-au adus un ultimomagi cu durere și tristețe. De fiecare dată când vorbeam lumea despre el, auzeam doar că a fost un om extraordinar, dornic să ajute și să îndeplinească toate visurile elevilor săi, cu care a reușit să stabilească o legătură mult mai profundă decât cea care se încheagă, în mod obișnuit între un elev și profesorii săi.

Domnul Mih a fost un om respectat și iubit de toată lumea, a fost un om blând care înfrunta problemele cu zâmbetul pe buze. Indiferent de ceea ce-și propunea să realizeze, recunoșteați imediat amprenta sa personală, fie că vorbim despre elevii care încă îi rostesc numele pe holurile liceului, fie că vorbim despre zecile de visuri împlinite, de momentele în care își asculta și înțelegea colegii și elevii, fie că ne referim doar la chipul său, cunoscut de toți. Un zâmbet tânăr, plin de curaj și de încredere, cu niște ochi înțelepți și plin de compasiune. Acesta este domnul Mih prin ochii unui străin. Inegalabil și mereu prezent și viu în amintirea noastră și a tuturor celor care au avut atât onoarea cât și norocul de a lua parte la scurta dar semnificativa lui călătorie pe acest pământ.

Viața unui om nu este un punct, este o virgulă și știm cu toții că oriunde se află iubitul nostru director ne face în continuare mândri să ne numim elevii lui.

Nota 10 pentru... Anastasia Herbil

Majoritatea dintre noi aspirăm mereu spre ceva mai bun, mai mult, dincolo de perfecțiune. „Să fii de 10” nu e un adevăr propriu-zis, deoarece fiecare avem atât calități, cât și defecte. Până la urmă, toți suntem oameni și a fi perfect nu este ceva uman, dar curajul și dorința pe care le avem ne determină să fim varianta noastră perfectă, de 10 ☺.

Anastasia Herbil, elevă în clasa a X-a B, este una dintre persoanele care ne învață cât de importante sunt aceste lucruri. Ana (așa cum o cunosc prietenii) a obținut premii atât la olimpiade naționale (matematică, fizică, engleză) cât și la concursuri, și, oarecum surprinzător, dat fiind că este la un profil real, aceasta scrie și poezie, publicându-și recent prima carte (este vorba despre volumul „Aproape pe jumătate”, Ed. Valea Verde, Sighetu Marmăției; editor: Ion Mariș, lector de carte: Brîndușa Oanță, coperta: Adela Simion).

Așadar, stând de vorba cu Anastasia, am încercat să ne dăm seama care este rețeta succesului și cum putem fi „de nota 10”.

S. D.: Ce hobby-uri ai pe lângă scris și fizică?

A. H.: Pe lângă scris și fizică, îmi place să mă plimb, să citesc cărți sau să mă documentez despre subiecte care îmi trezesc interesul, să mă uit la seriale, să petrec timp cu prietenii mei.

S. D.: Te consideri o persoana de nota 10?

A. H.: Aproape. Sunt conștientă de propriile mele defecte, dar cred că nu sunt departe de nota 10, în special în ultima vreme, și nu doar pe plan academic, intelectual, ci mai ales psihic și moral, ca persoană în general.

S. D.: Ce te inspiră atunci când scrii?

A. H.: Mă inspir de unde pot, și de peste tot. Din oameni (atunci când scriu despre o anumită persoană), din natură, din propriile mele sentimente etc.

S. D.: Când ai scris prima poezie?

A. H.: Prima poezie am scris-o când eram în clasa a II-a (în urmă cu opt ani), și de atunci nu m-am mai oprit.

S. D.: Ce te-a determinat să începi să scrii?

A. H.: Manualul de română avea câteva poezii și cred că am fost curioasă dacă pot și eu să compun. Am descoperit că rimele îmi ieșeau foarte ușor și că aveam un simț natural pentru respectarea măsurii de silabe (mă enerva foarte tare când o poezie nu suna „ritmat”), și am considerat că poate ar fi o idee bună să continui, mai ales cu încurajările venite din partea doamnei învățătoare și a familiei.

S. D.: Care e trăirea oamenilor cel mai greu de punctat în cuvinte?

A. H.: Cea mai complicată trăire umană cred că este iubirea. Iubirea vine la pachet cu niște extensii de care nu poate fi separată, dintre care cea mai proeminentă este suferința. Nu există iubire fără suferință, și multe dintre poeziile mele sunt construite pe acest concept, surprinzând relația dintre aceste două sentimente.

S. D.: Care e piesa ta preferată?

A. H.: Nu am o piesă preferată, căci sunt o persoană extrem de indecisă și îmi schimb gusturile muzicale la fiecare câteva luni. Dar vă pot spune o melodie care are o importanță sentimentală pentru mine, despre care am și scris în poezia „6,57” (din volumul „Aproape pe jumătate”). Este vorba despre „I need you” de la Lynyrd Skynyrd.

S. D.: Scrierea și publicarea unei cărți necesită un act de curaj, cum a fost experiența ta?

A. H.: Cel mai greu pas din tot procesul a fost chiar primul, și anume publicarea primului articol pe publicația on-line „Salut, Sighet!” (www.salutsighet.ro). După aceea, curajul nu a mai fost necesar, pentru că nimic nu mai părea scary, totul a curs într-o manieră naturală. Publicarea cărții a fost o veste extraordinară, căci nu eu venisem verbal cu ideea, deși mă cam bătea gândul de o vreme îndelungată. Scrierea a necesitat doar inspirație și pasiune, pe o perioadă de aproape 2 ani, iar publicarea a fost definită mai mult de entuziasm.

S. D.: Având în vedere toate realizările tale de până acum, de care ești cea mai mândră?

A. H.: Cred că sunt cea mai mândră de calificarea

mea la Olimpiada Națională de Fizică, în patru ani consecutivi.

S. D.: Care e cartea ta preferată?

A. H.: Cartea mea preferată este cea scrisă de mine, „Aproape pe jumătate”, pentru că mă face să mă simt mândră de mine, și chiar o răsfoiesc din când în când ca să-mi recitesc poeziile.

S. D.: Care e motto-ul tău?

A. H.: Motto-ul meu probabil că este „1% inspirație și 99% transpirație”, dar varianta aceasta se aplică mai mult în cazul olimpiadelor. Când vine vorba de scris, procentul de inspirație este mult mai ridicat, iar cel de efort mult mai scăzut.

S. D.: Ce sfaturi ai pentru scriitorii CNDV-iști?

A. H.: Nu vă abandonați pasiunea niciodată! Iar pentru cei care nu au curajul să publice, luați-vă inima în dinți și arătați lumii ce se află în inima

voastră. Dacă vă exteriorizați trăirile, nu poate decât să iasă ceva frumos care să-i inspire și pe ceilalți. Artă voastră e benefică tuturor. Și cu cât scrieți mai mult, cu atât scrieți mai bine. De asemenea, citiți cât de mult puteți. O altă viziune și abordare asupra unei teme, din partea altui scriitor, nu strică niciodată.

În loc de concluzie:

Courage is nothing more than taking one step more than you think you can.

- Holly Lisle

Sonia Duma

Vaccinul: între mit și realitate

Interviu cu dr. Radu Cotârlan

Cu toții ne vom aminti mult și bine de acum încolo acea zi de martie, în care toți elevii au luat o așa-zisă vacanță de „două săptămâni”, iar viețile tuturor au luat o întorsătură majoră din pricina declarării pandemiei de Coronavirus (SarsCov-2 sau COVID-19), fiind introdusă obligativitatea purtării măștii de protecție în spațiile deschise, dar și în cele închise, iar deplasările trebuiau să aibă un motiv bine întemeiat și menționat pe declarația pe propria răspundere.

Un an și câteva luni mai târziu, istoria parcă de repetă, cu toate acestea, cu mai puține restricții datorită vaccinului/vaccinurilor existente. După cum se poate observa, odată cu vaccinul vin și mai puține restricții, iar șansele de a avea o versiune mai gravă a bolii sunt mai mici.

Dl. doctor Radu Cotârlan, medic generalist, a explicat în câteva cuvinte beneficiile vaccinului, dar avantajele vaccinării, în general.

A.Ș:Ce părere aveți despre vaccinare? De ce este aceasta utilă?

R.C.:Vaccinarea este utilă pentru sănătatea individuală, dar și pentru protejarea persoanelor dragi nouă și a societății în care trăim, a colectivității.

A.Ș:De ce credeți ca exista atâtea zvonuri legate de vaccin? Care vi se pare cel mai exagerat zvon? Care este, de fapt, realitatea?

R.C.:Sunt foarte multe zvonuri apărute din cauza lipsei de educație a populației, de incapacitatea oamenilor de a deosebi informațiile corecte de cele greșite, neîncrederea în autorități și multe altele. Din punctul meu de vedere, orice informație care nu are bază medicală este o exagerare și stârnește panică exagerată. Realitatea este că vaccinurile sunt studiate de ani de zile și și-au dovedit eficiența de-a lungul timpului, ajutând la eradicarea unor boli foarte grave.

A.Ș: Având în vedere că mergeți la sediul de vaccinare, ați observat recent o creștere a numărului de vaccinări? În ceea ce privește vaccinare adolescenților ați observat schimbări?

R.C.:Da, în ultimul timp, a crescut numărul persoanelor vaccinate și în rândul adolescenților, dar și al adulților.

A.Ș: Dacă părinții nu sunt de acord cu vaccinul, cum credeți că am putea să îi convingem să ne lase să ne vaccinăm? Ce explicații credeți ca am putea să le dăm ca să accepte vaccinul?

R.C.: În primul rând, părinții ar fi trebuit să fie un exemplu pentru copiii lor, fiind primii care să se vaccineze, atât pentru protejarea copiilor, cât și a lor și a persoanelor în vârstă din jurul acestora. Într-o societate, trebuie să îți protejezi și semenii. La început, părinții au fost mai puțin implicați prin faptul că adolescenții nu prea erau afectați de acest virus. Cu timpul, prin transmitere interumană apar noi tulpini ale virusului, care pot fi mult mai virulente decât ce este acum. Au apărut cazuri grave la copii și adolescenți, unii dintre ei necesitând internări la secțiile de terapie intensivă. De asemenea, au fost și decese în rândul tinerilor.

A.Ș.: Simptomele sunt diferite la o persoană vaccinată față de una nevaccinată?

R.C.: Vaccinarea nu exclude contractarea bolii, dar diminuează mult simptomele, gravitatea bolii și transmiterea virusului.

Așadar, situația cauzată de această pandemie se agravează pe zi ce trece, iar vaccinarea este o modalitate de a scăpa de acest virus mai repede, chiar dacă, așa cum a precizat domnul doctor Radu Cotârlean, vaccinarea NU exclude contractarea bolii, dar diminuează transmiterea virusului.

Antonia Ștețiu

Bullying-ul și urmările sale

„Nu ești acele cuvinte. Nu ești țipetele și urlatele. Nu ești ura scuipată peste tine precum o gumă care și-a pierdut aroma..... Nu ești în descrierile lor. Nu ești a lor. Înăuntrul tău există mereu o parte pe care nimeni nu poate să pună mâna. Acea ești tu. Ești numai a ta, iar universul este în tine. Poți fi orice vrei. Poți fi oricine vrei. Nu te teme. Nu mai trebuie să te temi.”

Roșu ca sângele - Salla Simukka

Când vorbim de „bully” ne gândim la un subiect de care toată lumea fuge, folosind tipica scuză „Orice aș spune e greșit”. Nu! Nu tot ce ai spune este greșit, cu toții avem dreptul la liberă exprimare și cu toții avem opinii și, de cele mai multe ori, acestea vor fi diferite. Asta nu înseamnă că ceva ce ție nu-ți place este urât sau greșit.

Fiecare persoană este diferită și poate să se îmbrace cum vrea sau să arate cum dorește. Atât timp cât aceea persoană se simte bine în corpul ei, nu ar trebui criticată.

Aceste norme ale societății au creat un „safe space” pentru bully, lucru complet dezastruos. „Perfectul” creat de societate este imposibil de atins. Putem spune că, în liceu, aceste norme sunt scoase în evidență atât de profesori cât și de elevi atunci când o persoană „își permite” să fie diferită.

Toți suntem diferiți, acest aspect ține de umanitatea noastră, însă umanitatea nu ține doar de recunoașterea persoanei de lângă tine drept om, aceasta înseamnă o paletă mult mai largă de sentimente, care cuprinde (și enumerăm doar câteva!): bunătatea, respectul,

înțelegerea, toleranța, empatia.

Să fii diferit nu este greșit! Suntem în anul de grație 2021! Oameni buni, dragi colegi, haideți să nu ne mai judecăm între noi după aspect! Bullying-ul este un subiect extrem de actual. A fi sau a nu fi diferit. Oricum ai fi, oricine ai fi, dragă cititorule, a fi „diferit” nu înseamnă a fi „ciudat”. A fi diferit înseamnă a fi SPECIAL. Fii atent, cu mintea deschisă și nu mai confunda lucrurile acestea.

Nu e OK să te „iei” de cei din jurul tău doar fiindcă ție nu-ți convine ceva la ei. În primul rând, nu e etic „să faci mișto” de ceilalți. Iar în al doilea rând, nu este amuzant să faci asta!! Dacă ceva nu îți place la persoana X nu ar trebui să o critici și, de vrei cu orice preț să-ți spui opinia, spune-o în limitele bunului simț. Nu este în regulă o exprimare de tipul: „Bă, da’ de ce te îmbraci doar în negru?! Ești cumva în doliu?! Hahaha...”. Posibil ca nici ceilalți să nu te agreeze, și totuși, nu fac observații deplasate. Asta înseamnă de fapt, respect, UMANITATE.

Nu o să reușești niciodată să-i mulțumești pe toți. Și nici nu trebuie. Dar poți să fii unicat. Să fii tu

însuși. E de preferat să nu „criticăm/judecăm o carte după copertă” și să ne acceptăm așa cum suntem cu adevărat.

„Exagerezi”, „nu-i asculta”, „ce te interesează ce spun alții?”, „ești slab dacă te afectează” sunt doar câteva dintre reacțiile oamenilor când vine vorba ca o persoană să se exteriorizeze, să-și pună pe tapet traumele. Nimeni nu se gândește la efectele care pot să apară în timp. Bullying-ul are efecte negative atât asupra sănătății fizice, cât și asupra celei psihice a persoanei afectate. Enumerăm doar câteva dintre aceste efecte: performanțe școlare reduse din cauza scăderii capacității de concentrare, apariția unui sentiment de rușine, anxietate, depresie, ulcer, tulburări ale somnului, scăderea stimei de sine, simptome psihosomatice etc. Dacă „ciclul vicios” continuă pot apărea consecințe mult mai grave: depresie cronică, sindromul de stres post-traumatic, abuz de droguri și alcool, comportament

autodistructiv, inclusiv auto-vătămare, gânduri și tentative de suicid.

Din păcate, România se situează pe primele locuri în topul țărilor din Europa în care elevii își agresează colegii. Este o statistică extrem de îngrijorătoare. Tu, cel care citești aceste rânduri, poți să contibui la scăderea în acest top. Poți contribui la diminuarea bullying-ului în școli și la semnalarea acestui fenomen. Știu ce vei spune : „cum pot de unul singur să schimb ceva?”. Noi îți spunem că poți! Dacă nici tu, nici eu nu ne implicăm în dispariția acestui fenomen, atunci cine? Schimbarea începe de la/cu fiecare dintre noi, așa că, dragi cititori, interveniți dacă vedeți un act de bully, explicații-le acestor „bullies” că ceea ce fac nu este corect și nici moral. Sau cereți ajutorul profesorilor, consilierului școlar pentru a semnala acest fenomen reprobabil. Sau... scrieți-ne dacă treceți prin așa ceva.

Alexandru Drăguș, Daria Jer, Debora Grigor

Întâlnire tipică cu... atipicii

S-a spus despre noi că ne-am înțepenit tocmai la morală, că am fi brânză bună în burdof de câine și că viitorul nostru nu va fi așa strălucit cum credem pentru că nu îl merităm. Însă știți ce am înțeles noi? Că au încercat unii să ne pună bețe în roate în ale moralității, însă mereu dreptatea învinge puterea; că la omul bun și greșelile sunt bune pentru că învață din ele și că avem parte exact de viitorul pentru care muncim. Și iată-ne acum studenți... Studenți la fel de atipici, la fel de convingători, cu o dorință și mai puternică de a schimba lumea cu pași mici, la fel de luptători, dar mult mai înțelepți...

Când nu am fost ascultați am vorbit mai tare, când nu am fost înțeleși ne-am avut unul pe altul. Am învățat să ne fim propriii profesori, să ne autodepășim nu pentru a întreține competiția, să găsim echilibrul între distracție și seriozitate. Lipsa interacțiunii la anumite ore ne-a fost catalogată drept dezinteres, iar apropierea de anumiți profesori - doar interes. Însă, ca niște atipici, ne ascundeam de multe ori dezamăgirile în spatele tăcerii pentru că realizăm ce poate fi schimbat și ce poate fi doar evitat; iubeam nu materia, nu nota, ci omul; auzeam totul și ascultam ce era

relevant.

Astăzi aveți ocazia să ne înțelegeți pe noi, 12A - neînțeleșii generației CNDV 101. Nu vă cerem să ne luați drept exemplu, ci să fiți mai buni decât noi!

G.M.: Cum ai descrie liceul în trei cuvinte?

Prietenie, emoții, muncă. (Macioca Raluca- UTCN, Facultatea de Automatică și Calculatoare, specializarea Calculatoare și Tehnologia Informației)

Amintiri, stres, dezvoltare. (Nistor Răzvan, UTCN, Facultatea de Automatică și Calculatoare, Specializarea Ingineria Sistemelor)

Neimplicare, nesiguranță, corupție. (Rad Vlăduț, UTCN, Facultatea de Automatică și Calculatoare, specializarea Calculatoare și Tehnologia Informației)

Îmbunătățire. Distracție. Perspectivă. (Semeniuc Raisa, profesor suplinitor pian)

Atenție, cade tavanul! (Vîrsta Codruța, FMF Oradea, Medicină Generală)

G.M.: Ce ai câștigat ca om în urma celor 4 ani de liceu?

Experiența de viață, deoarece „Cine termină CNDV e pregătit pentru orice în viață” (Ilieș Bogdan, UBB,

Facultatea de Matematică și Informatică, specializarea Informatică)

Într-un fel, am învățat să mă țin ferm pe poziție, să nu mă supun niciunei nedreptăți, oricât de „mucoasă” aș părea în ochii altora. **(Simion Adela, University of Twente, Olanda)**

În urma celor 4 ani de liceu am remarcat că acesta nu pregătește elevii pentru viață și pentru ceea ce urmează după terminarea studiilor liceale. **(Rad Vlăduț)**

Am învățat să mă ajut singur. **(Roșu Alexandru, UMFST Târgu Mureș, Medicină Generală)**

Din punctul meu de vedere, cel mai importat lucru pe care l-am câștigat în cei 4 ani de liceu, pe lângă toate cunoștințele pe care le-am dobândit, este faptul că am înțeles cât de importante sunt unitatea și înțelegerea într-un colectiv. Prietenii pe care le-am format și toate amintirile frumoase. **(Drăguș Octavian, UTCN, Facultatea de Automatică și Calculatoare)**

În 4 ani de liceu am învățat să apreciez oamenii care vin cu drag la locul de muncă, am învățat să nu mai fiu naivă, să îmi concentrez atenția pe ceea ce contează și mă pasionează. **(Boșca Cristiana, UTCN, Facultatea de Automatică și Calculatoare, specializare Ingineria Sistemelor)**

În urma celor 4 ani de liceu am învățat că depinde doar de mine în ceea ce vreau să devin ca om. De asemenea, am aflat că pot să sar gardul liceului (pe cel vechi, că ăsta nou e ușor de sărit)!!! Am câștigat multă experiență în ceea ce privește viața de zi cu zi, trecând prin tot felul de situații și singură, și alături de iubirii mei foști colegi pe care îi stimez foarte mult. Mă bucur că am fost o clasă unită și că nu ne-am dat bătăuți, făcându-ne auziți de fiecare dată când era nevoie. Am dat dovadă de maturitate și acesta este un lucru de respectat. **(Vîrsta Codruța)**

După 4 ani de liceu pot spune că azi știu ce e leadership-ul, știu care îmi sunt limitele și înțeleg frumusețea și în același timp dificultatea relațiilor interumane. **(Semeniuc Raisa)**

Am ajuns să mă pot adapta cu ușurință la orice fel de problemă sau la cerințele oricărui profesor. **(Takacs Răzvan, UTCN, Facultatea de Automatică și Calculatoare, specializarea Calculatoare și Tehnologia Informației)**

În cei patru ani de liceu pot să spun că am evoluat ca persoană și am învățat să mă descurc în tot fel de

situații, pentru că vrând-nevrând liceul a fost mult mai dur decât școala gimnazială. Pe lângă acestea și informațiile educaționale pe care le-am acumulat, am învățat să interacționez cu lumea, să socializez și, deși în acest colectiv de elevi la care e mai ușor să mă refer cu 12 A am ajuns abia în clasa a 10-a, colegii m-au ajutat să mă adaptez; în mod special colega mea de banca, Laura Pop, cu care am stat în banca din a doua zi în care m-am transferat până la finalul liceului. **(Stănescu Tudor, UPT, Facultatea de Automatică și Calculatoare, specializarea Calculatoare și Tehnologia Informației)**

G.M.: De ce are nevoie un elev pentru a veni cu drag la școală?

Școala ar trebui să fie un mediu în care să te simți tu însuși, unde să îți împărtășești pasiunile și să îți urmezi drumul alături de alți elevi aflați în aceeași situație. După părerea mea, pentru a veni cu drag la școală, un elev are nevoie de colegi uniți, pentru că e mult mai ușor să mergi prin întuneric alături de cineva. Personal, nu pot să îmi imaginez cum ar fi fost viața de licean fără colegii mei. Am încercat să fim cât mai uniți încă de la început, iar obstacolele pe care le-am întâlnit pe parcurs ne-au adus și mai aproape unii de alții, demonstrând atât celor din jur, cât și nouă cât de puternici putem fi împreună. **(Macioca Raluca)**

Să i se prezinte bine domeniul și materia care îl fascinează și să fie mereu sprijinit să progreseze. **(Semeniuc Raisa)**

Eu, ca elev, să vin cu drag la școală aș vrea să văd și profesorul că vine cu drag la ore, că îi pasă de noi, că ora aceasta contează pentru el, nu este numai locul de muncă. Atunci când orele sunt interactive, copiii se deschid mai repede și devine mai interesant. **(Boșca Cristiana)**

Ca un elev să vină cu drag la școală, pe lângă profesori deschiși la minte, are nevoie și de condițiile necesare pentru a învăța. Ce să mai zic că nouă, mai puțin și ne cădea tavanul în cap; le-a luat două luni să îl repare și trebuia să ne tot mutăm dintr-o sală în alta. Astea da condiții... **(Vîrsta Codruța)**

O clasă primitoare, curată, în care nu stai cu teama că o să pice tavanul pe tine și de profesori care să facă elevul săînvețe din dorință proprie, nu doar ca să „treacă” **(Takacs Răzvan)**

G.M.: Profesorii. Prin ce se deosebesc unii de alții?

Când vine vorba de capitolul profesori îmi vin ușor în

mințe două tipuri de profesori: cei ce trăiesc pentru a preda și cei ce predau pentru a trăi. Mai în glumă, mai în serios, ceea ce vreau să spun este că pe parcursul liceului am interacționat atât cu profesori care chiar vor să educe, să transmită informația elevilor, dar și cu profesori care ar fura cât mai mult din oră pentru a pleca la cafea, ba chiar ajungând să dea vina pe elevi în anumite situații. Desigur, nu totul e alb și negru, spectrul profesorilor e multicolor, profesori care își predau atât de bine și eficient materia încât își permit și să mai reducă din timpul orelor, dar și profesori care predau toată ora și nu rămâneam cu nimic.

(Stănescu Tudor)

Prin competență, dăruire, pedagogie, interes.
(Dâmbu Cristian, UTCN, Facultatea de Automatică și Calculatoare)

După părerea mea, profesorii se deosebesc prin două pasiuni: pasiunea pentru predat și pasiunea pentru materia predată. Cât timp aceste două pasiuni nu coexistă, viața dascălului va fi una amară și în mod cert și elevii săi vor fi influențați de acest fapt. Profesorii au, toți, același rol: să pregătească elevii pentru viață. Bineînțeles, dascălii reprezintă atât exemple negative cât și pozitive care vor influența viziunea elevilor asupra lumii. **(Macioca Raluca)**

Pentru unii, n-am decât laude, fiind oameni cu un caracter deosebit. Însă în CNDV sunt profesori pe ambele extreme ale spectrumului. **(Simion Adela)**

Profesorii se deosebesc unii de alții prin felul în care înțeleg elevii și se pun în pielea lor. **(Rad Vlăduț)**

După părerea mea, în CNDV, profesorii se împart în două categorii diferite: pedagogi și restul. Am avut câțiva pedagogi adevărați pe parcursul acestor 4 ani de liceu care m-au învățat să fiu un om mai bun, nu doar un elev mai bun și pentru asta le mulțumesc. **(Nistor Răzvan)**

Din punctul meu de vedere, principala modalitate de a deosebi unii profesori față de alții este prin capacitatea lor de a înțelege elevii, ce vor să învețe și de ce informații au ei nevoie pentru a evolua. Desigur, foarte mult contează și stilul transmiterii informațiilor respective. **(Vîrsta Codruța)**

În mintea mea, clasific profesorii în 3 categorii. În primul rând, sunt cei care știu să transmită bine informația și reușesc în același timp să lege o relație de prietenie cu elevii. Mai apoi, eu am întâlnit profesori care sunt teoreticieni buni, reușesc să îți

transmită informația, dar nu vor lega mai mult decât o relație formală cu elevii. Nu în ultimul rând, mai sunt și profesorii care nu reușesc nici una, nici alta. **(Semeniuc Raisa)**

Prin competențe, abilitate și bunătate. **(Roșu Alexandru)**

În mare parte sunt două tipuri de profesori: cei care se bucură să învețe copiii, încearcă să creeze un spațiu comun în care noi, ca elevi, să putem comunica fără a ne fi jenă dacă vom greși. Iar al doilea tip și, din nefericire, cel pe care personal l-am întâlnit cel mai des, sunt profesorii care nu au răbdare să explice suficient, nici măcar să se intereseze dacă noi am înțeles ceea ce ne-a fost predat. **(Boșca Cristiana)**

Când spui profesor te gândești la o funcție prestigioasă și, în unele cazuri, la o persoană severă. Însă eu cred că un atu esențial pentru un profesor este să fie o persoană înțelegătoare, dar și asta în limita bunului simț. Această calitate ar face diferența dintre profesori. **(Drăguș Octavian)**

G.M.: Profesori de 10 sau cei care dau doar 10?

Cu siguranță, profesori de 10. Un profesor de 10 e persoana dedicată muncii sale, dedicată să transmită cunoștințele sale noilor generații, dedicată să se afle în jurul atâtor minți strălucite. În plus, profesorii de nota 10 știu cum să își lase amprenta asupra elevilor astfel încât aceștia să își dorească în mod real și natural să absoarbă informații noi și, ca o consecință a acestui lucru, să obțină note de 10, nu pentru un premiu la sfârșit de an, ci pentru a fi la un nivel academic cât mai ridicat. **(Macioca Raluca)**

Aleg profesorii de 10, chiar dacă în liceul nostru am întâlnit foarte puțini profesori de acest fel. Îmi prefer pe cei de 10, deoarece mi se pare că cei care „dau note din burtă” nu ajută cu nimic un elev să se dezvolte. **(Nistor Răzvan)**

Continuând cu subiectul profesori, îmi place să cred că CNDV-ul are atât profesori de nota 10, cât și profesori cu care nu ai dori să interacționezi. Prin profesori de nota 10 nu mă refer doar la modul de predare, ci la un tot unitar: predare, interacțiune profesor-elev, examinare, severitate, abordare etc. Câteva exemple de astfel de profesori cu care am interacționat pe parcursul liceului și pe care îi consider de nota 10 sunt: profesorul de matematică Giurgi Vasile, profesoara de fizică Ilieș Oana care aș putea spune că „ne-a adoptat” în momentul în care

Știri (ne)știute

Să închidem ochii și să lăsăm valul să vină Festival Viria & Masterclass de scenografie

Cele mai frumoase evenimente sunt cele venite pe neașteptate! Și vă spun asta din proprie experiență.

Între 9 și 15 octombrie am avut ocazia să particip la două evenimente de suflet: Festivalul „Viviria” și Masterclass-ul de scenografie a lui Mihnea Mihăilescu.

Să le luăm pe rând: Festivalul Viviria este un festival de literatură, scenaristică și jurnalism care a avut prima ediție în acest an. În cadrul festivalului am participat la ateliere de poezie, unde am întâlnit oameni pe care îi admir, mi-am făcut prieteni și, spre surprinderea mea, am învățat FOARTE multe lucruri interesante și utile din domeniul poeziei. Am aflat de festival de la poeta Lena Chilari, atelierul ei fiind acela unde m-am simțit și cel mai bine. Alți mentori de suflet care ne-au deschis orizonturile au fost: Lucian Brad, Svetlana Cârstean, Elena Vlădăreanu, Teona Farmatu, Andrei Doboș & Florentin Popa și Claudiu Ioan Maftai pe care vă îndemn din inimă să-I

căutați și să-I citiți. Să nu uit de elemental-surpriză: m-am înscris la festival în ultima zi de înscrieri.

La finalul festivalului am aflat că am câștigat șansa de a participa la Masterclass-ul lui Mihnea Mihăilescu (în urma unui giveaway), ceea ce m-a luat și mai tare prin surprindere. Am aflat multe detalii importante din sfera scenaristică și regizorală dar mai ales picanterii și momente hazlii din spatele camerelor de filmare ale filmului „Nunta mută” sau „Filantropica”. Ați fi surprinși să aflați cât de dificil este să filmezi o peliculă și câte lucruri neprevăzute pot interveni pe parcurs.

Articolul meu este și un îndemn de a ieși din zona de confort și de a ne lăsa duși de valul emoțiilor, de a face pași care, pentru moment, s-ar putea să pară neinspirati, dar care, chiar dacă nu știm încotro ne duc, s-ar putea să fie exact ținta de care avem nevoie în momentul respectiv.

Nicoleta Giurgi

Baschetul în CNDV

Pe la începutul anului ați putut observa „mișunând” pe coridoarele liceului câteva fete din an terminal care răspândeau zvonul despre antrenamentele de baschet. Se așteptau la o reacție pozitivă din partea eleviilor, dar au rămas plăcut surprinse de numărul mare de doritori. Inițiativa a pornit acum mulți ani, când regretatul domn’ profesor Groza Ioan, împreună cu domnul profesor de sport Anton Fangli au dat naștere echipelor școlii care, ulterior, s-au întors cu multe meciuri câștigate, aducând acasă un palmares bogat de premii.

Echipa de baschet „CNDV Sighet” primește pe oricine e doritor să învețe acest sport, singura condiție, evident, este să fii elev al liceului. Echipa feminină este antrenată de domnul Vasile Boșca, care este și antrenor la CSS Sighet, iar de antrenamentele

pentru condiția fizică se ocupă domnul profesor Rus Radu. Echipa masculină este coordonată de profesorul Anton Fangli.

Discutând cu Ștefania Michnea, căpitanul echipei feminine, am aflat cum decurge un antrenament: „Antrenamentele sunt destul de variate, singurele lucruri care sunt obligatorii sunt bineînțeles încălzirea, că nu vrem accidentări și întinderi, plus meciul de la final, unde aplicăm ce am învățat din exercițiile pregătite”.

Goal-urile lor din acest an sunt de a ajunge la olimpiadă, dar echipele sunt sceptice cu privire la aceste participări, având în vedere situația epidemiologică în care ne aflăm. Baschetbaliștii liceului continuă să se antreneze cu speranța că vor avea unde să concureze, dar dacă situația nu le va

permite rămân totuși cu multe bonusuri pe care acest sport le oferă, cum ar fi socializarea, relaxarea, menținerea unui tonus psihic și fizic bun.

Noi le dorim mult succes în tot ceea ce fac și de abia așteptăm să scriem articole despre victoriile lor!

Daria Jer

„Comitete și comisii”

Recent, am aflat că avem colegi care fac parte din diferite comisii. De aceea, că am luat legătura cu doamna profesor Simona Nodiș, consilierul educativ de la noi din liceu și cea care coordonează aceste comisii.

D. G.: Spuneți-ne, vă rog, cum funcționează aceste comisii? Care este scopul lor?

S. N.: În general, depinde de specificul fiecărei comisii. Acestea supraveghează anumite aspecte privind activitatea din școală, și sunt subordonate Inspectoratului Școlar Județean (ISJ), de unde de obicei, ni se solicită anumite date legate de specificul comisiei. De exemplu, la comisia de combatere a violenței și a discriminării trebuie raportate orice abateri disciplinare ale unui elev, măsurile care s-au luat, cum a fost mediată problema la nivelul școlii. Există și o campanie demarată în acest sens de către ISJ Maramureș, campanie numită 19 zile de activism împotriva abuzurilor și violenței față de copii și tineri, în colaborare cu ONG-ul „FICE” și care vizează mai multe aspecte legate de drepturile copiilor și încălcarea acestor drepturi. Am înscris și CNDV-ul în

această campanie cu următoarele obiective: prevenirea neglijării, pedepselor corporale, traficului de copii, prevenirea dependenței și a abuzului de substanțe, a pericolelor rețelelor de socializare.

D. G.: Care sunt criteriile de selectare a elevilor în aceste comisii? Știm că există cel puțin un elev-membru în fiecare dintre ele.

S. N.: Elevii prezenți în comisii fac parte și din Consiliul de Administrație (CA) al liceului. Când au loc ședințe ale CA-ului ei vin cu opinii și hotărâri care privesc interesele tuturor elevilor. Una dintre condițiile obligatorii ca elevul să facă parte din CA este că elevul trebuie să fie major. Alte comisii unde sunt prezenți elevi, sunt comisia care vizează calitatea învățământului. Cei care fac parte din această comisie, ar putea „amenda”, practic, atitudinea nepotrivită a profesorului. O altă comisie înființată recent este comisia împotriva violenței, a discriminării (anti-bullying), unde, de asemenea, există și un membru elev.

D.G.: Vă mulțumim și vă așteptăm în paginile revistei ori de câte ori aveți noutăți!

Debora Grigor

Izaine sau talentele despre care nu știm că le avem

Nu știu câți dintre CNDV-iști o cunosc pe Izabela sau faptul că ea are o mica „afacere”... artistică. Izabela Maria Tivadar este elevă în clasa a XI-a B și, din câte spune ea, nu știe exact cum a ajuns la un profil real. Pictează de când se știe iar după terminarea liceului, este hotărâtă să continue tot pe drumul artei.

În prezent, pe lângă pictura ca hobby, Izabela realizează și haine pictate la comandă, iar pentru a vă

„edifica” în legătură cu munca ei puteți să intrați pe pagina sa de Instagram, @fashion_izaine.

Împreună cu Briana Boilă (XI D), Ana-Maria Rătușanu (XI B), Diana Dolca (XI B) și Vasile Bledea (XI A) încearcă să facă din sala de sport a liceului nostru un loc mai colorat, mai frumos și atractiv, pictând unul dintre pereți. Nu ar strica să treceți și pe acolo pentru a urmări munca lor.

Nicoleta Giurgi

Atelier de scriere creativă

Sâmbătă, 6 noiembrie, liceul nostru a găzduit, sub egida proiectului GEN, inițiat de Forum Apulum și Institutul Francez, un atelier de creație literară pentru elevii CNDV-iști, oportunitate unică pentru aceștia de a se remarca și de a primi sfaturi prețioase de la specialiști în acest domeniu. Gen, revista, un proiect ce a prins viață datorită unei echipe de tineri de 16-24 ani care caută să-și exprime ideile și trăirile mai departe de canalele de social media, este o revistă atât online, cât și offline, destinată tinerei generații. Printre alte proiecte ale celor de la Forum Apulum se numără Gen, știri, dar și un nou proiect dedicat tinerilor poeți.

Trainerii care i-au purtat pe tinerii scriitori aspiranți prin tainele scrierii creative și ale mass-mediei românești sunt Teodor Tiță, jurnalist cu experiență și redactor la Dilema Veche, respectiv Diana Filimon, președinta asociației Forum Apulum (ONG care sprijină tinerii să se implice în societate și să aducă transformări pozitive în comunitățile lor). La atelier au participat elevii Carolina Burcuș, Sonia Duma, Vasile Vouciuc, Alina Pop, Daria Bococi, Anastasia Herbil, Carina Miton, Andreea Hotea, Ioana Bărsan, Otilia Bogdan, Delia Koszte, Diana Dolca, Mihaela Trifoi, Nicoleta Giurgi, Camelia Petrovai și Iasmina Opriș.

Vasile Gabriel Vouciuc

Seminarul 5030 Remember

Proiectul #5030Remember este organizat de GEYC (Grupul Tineretului European pentru Schimbare) și finanțat de UE prin programul „Europa pentru Cetățeni”. Programul are ca scop comemorarea celor peste 80 de ani trecuți de la încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, precum și a celor 50 de ani de regimuri totalitare în Europa Centrală și de Est. Tinerii de sub 30 de ani nu au trăit niciodată sub comunism, așadar viziunea lor asupra urmărilor celui de-al Doilea Război Mondial și asupra luptei pentru o Europă democratică și unită este limitată, ceea ce poate deschide calea curenților extremiste.

Seminarul se desfășoară în perioada 2-11 noiembrie în format on-line. Prima parte constă în rezolvarea unor sarcini asincron, precum reflectarea asupra modalităților de rememorare a victimelor regimurilor nedemocratice, urmate apoi de 4 runde de întâlniri virtuale și discuții libere cu experți din domeniul drepturilor omului, în data de 9 și 11 noiembrie. Elevii CNDV-iști implicați în acest proiect, coordonați de prof. Claudia Dura, sunt Daria Bococi, Particia Furtos, Silviu Pontos, Vasile Gabriel Vouciuc, Luca Ilieș, Daniel Stan, Laura Ivanovici și Natalia Hrehorciuc.

Vasile Gabriel Vouciuc

Cu capul în... cărți

Booktok's favourite

Totul se termină cu noi -

Colleen Hoover

D.J. Noi, oamenii, niște ființe fără de scrupule, judecăm, blamăm fără să știm ce se întâmplă cu adevărat. „Totul se termină cu noi” ne arată că femeile abuzate au motive să rămână. Dar aceste motive au fost create de societatea în care trăim, dându-ne impresia că o mamă nu-și poate crește singură copilul sau copiii și că trebuie să fie dependente de soții abuzivi. Lily, personajul principal, a văzut cum e să fii un copil într-o astfel de familie, dar când și ea începe să creeze o astfel de uniune cu un om pe care îl iubește, principiile ei încep să se clatine. Găsește scuze, ignoră ceea ce-i dictează mintea, dar totuși se întreabă dacă e suficient doar să iubești într-o relație...Va avea puterea necesară să aleagă ceea ce este corect?

D.B. Când o vezi peste tot pe tiktok îți creezi niște așteptări. Din păcate, relația mea cu doamna Colleen Hoover este una la fel de toxică precum toate relațiile dintre personajele ei: eu nu rezonoz cu cărțile ei, nu mi plac, dar tot le cumpăr și-mi rănesc așteptările. După părerea mea, toate cărțile autoarei sunt de fapt aceeași, schimbându-se doar decorul, numele personajelor și titlul, iar „Totul se termină cu noi” nu face excepție. Totuși, în ciuda acestor „nealinieri” dintre mine și cărțile ei, apreciez că se citesc ușor și că abordează, ca în cazul cărții de față, unele subiecte serioase. Colleen, fiind atât de cunoscută, mă bucur enorm că își canalizează faima spre binele altora și abordează cu așa mult curaj violența domestică, nu folosește mânuși, ci își pătează mâinile cu cerneală, adevăr și fapte reale, trăite chiar de mama ei.

Din recomandările doamnei bibliotecare...

*Scrisori de dragoste pentru
cei plecați - Ava Dellaira*

Laurel (personajul principal) este o tânără cu o personalitate complexă, cu interese diverse, cu probleme specifice atât adolescenților cât și adulților, cu dramele de la 14 ani, când băiatul cel mai cel te place sau nu te mai place, dar și cu adevărate tragedii care sunt greu de dus și de adulți: pierderea cuiva apropiat despre care nu știi sigur dacă s-a sinucis sau nu, despre care, dacă s-a sinucis, nu știi dacă a făcut-o din cauza ta sau nu, pierderea siguranței din sânul

familiei când părinții divorțează.

Tema pe care Laurel o primește la ora de engleză, aceea de a scrie ceva unui star decedat, se transformă într-o serie de scrisori către nenumărate rockstaruri, dar nu numai, cărora Laurel li se destăinuie cu încredere. Laurel transmite prin scrisori către morți ce nu poate sau nu vrea să spună celor vii. „Sunt multe sentimente omenеști care pun la încercare limitele limbajului nostru.”

Din recomandările redactorilor...

O viață regăsită -

Lisa Jewell

Subiect:

Ellie Mack e de negăsit. După 10 ani de la dispariție apar noi probe, dar nimic concret. Lipsa fiicei, căsnicia distrusă, ceilalți copii care s-au îndepărtat sufletește „o împing” pe Laurel, mama lui Ellie, către o nouă relație cu un om șarmant. Fiica acestuia, Poppy, care pare a fi Ellie în persoană o fac pe Laurel să reintre în căutările pieselor lipsă din puzzle-ul dispariției fiicei sale.

Personaje importante:

Laurel Mack - mama îndurerată, disperată să găsească explicații pentru dispariția fiicei sale

Floyd - un bărbat perfect, dar care nu e ceea ce pare

Poppy - pare un adult prins în corpul unei fete de 9 ani

Stil de scriere: obiectiv (cu caracter straniu), îmbinat cu descrieri sumbre

Gen: thriller

„Capturi” din carte:

Un bărbat care nu poate iubi, dar are nevoie cu disperare de a fi iubit este într-adevăr un lucru periculos.

Poveștile sunt singurul lucru real din lume. Restul este doar o iluzie.

Daria Jer

Un veac de singurătate - Gabriel Garcia Marquez

Pur și simplu nu-mi vine să cred că trăiesc și respir lângă asemenea capodoperă a literaturii, știți că despre unele celebrități se scriu cărți: Prințesa Diana, Michelangelo, Eminescu etc., ei bine cartea asta merită o carte despre ea, plină de laude!

Subiect:

Timp de o sută de ani (un veac) urmărim viața familiei Buendia. Pare o idee simplă, ce poate face atât de interesant o familie între anii 1800-1900? Toată acțiunea parcă e ruptă dintr-un vis pe care îl ai când ai febră 40: un orașel, fiecare are aceleași două nume (e atât de amuzant de confuz să-ți dai seama de care Aureliano sau Arcadio se vorbește), un om care trăiește sub un copac, o femeie care mănâncă pământ, un bărbat care toată ziua face peștișori din aur, uneori plouă, uneori nu, peste tot sunt furnici de foc, uneori se mai ridică în cer o fată cu tot cu așternuturi, și... a,

da! să nu uităm de bătrâna ale cărei rugăciuni care durau și două săptămâni degenerau în instrucțiuni de curățare a casei. Se întâmplă mult mai mult de atât, doar e un veac! Dar oare de ce e „de singurătate”...?

Personaje importante:

17 Aureliano... familia Buendia nu are un arbore genealogic complex, au o pădure întreagă!

Stil de scriere:

Umor, deseori negru, e greu de citit, un studiu arată că 70% din cei care s-au apucat s-o lectureze au renunțat la ea, iar restul de 30% care au reușit s-o termine au admis că e noua lor carte preferată

Gen: clasic

„Capturi” din carte:

El a fost într-adevăr prin moarte, dar el a revenit pentru că el nu a putut suporta singurătatea.

Daria Bococi

Book-ish news

- S-a tradus cartea „Heartless” de Marissa Meyer
- Cartea „Cei șapte soți ai lui Evelyn Hugo” de Taylor Reid Jenkins este în curs de apariție
- În cinematografe s-a lansat filmul „Dune” bazat pe cartea cu același nume, scrisă de Frank Herbert
- Netflix urmează să ecranizeze sezonul 2 din „Shadow & Bone” care se va baza pe duologia „King of scars” tot de Leigh Bardugo
- Drepturile de ecranizare a seriei „The Selection” scrisă de Kiera Cass au fost cumpărate de Netflix
- Volumul 2 din seria „Blood & Ash” a lui Jennifer L. Armentrout doar ce a ieșit din tipar

Daria Bococi, Daria Jer

CNDV descoperă talente

Interviu cu Diana Slavita

Diana Slavita, născută la data de 21 ianuarie 2006, elevă a Colegiului Național „Dragoș-Vodă” este jucătoarea de volei a anului la „CSM” (Clubul Sportiv Municipal) Sighet. De-a lungul anilor a participat împreună cu echipa la numeroase competiții naționale. Le amintim pe cele mai importante, precum și câteva dintre rezultatele remarcabile:

2017/18- participă la campionatul național, în turneul final de minivolei

2019 – participă la selecția Lotului Național

2020- împreună cu echipa se clasează pe locul 4 la campionatul național de snow volleyball

2020/21- o regăsim la campionatul național, în turneul final, la categoria cadete

A.I.:De cât timp practici acest sport?

D.S.:Practic acest sport de 8 ani, timp în care am participat la două finale naționale și o selecție a Lotului Național.

A.I.:Vrei să continui în domeniu? Dacă da, la ce echipă ai vrea să ajungi ?

D.S.:Nu m-am gândit la această opțiune până acum, dar dacă ar fi să continui ca jucătoare de volei mi-aș dori să ajung să joc la echipa UCLA BRUINS.

A.I.:Ce poziție joci în echipă?

D.S.:În decursul celor 8 ani am jucat pe toate pozițiile acestui sport, dar m-am regăsit cel mai mult în poziția de secund.

A.I.:Ai avut momente în care ai vrut să renunți?

Dacă da, ce te-a făcut să continui?

D.S.:Da, de foarte multe ori! Însă dorința de a duce

mereu lucrurile până la capăt m-a făcut să îmi impun un program pe care încerc să îl respect tot timpul. Am continuat mereu pentru că este greu să renunți la ceea ce îți place, mai ales că pentru mine voleiul nu înseamnă doar echipă și joc, înseamnă prieteni, dar pot spune ca echipa este și „o a doua familie”.

A.I.:Ai o dietă diferită față de adolescenții de vârsta ta?

D.S.:Chiar deloc! Pot spune că uneori chiar exagerez cu dulciurile, dar, în general, sunt atentă la cantitățile pe care le consum.

A.I.:Care crezi că sunt calitățile de care un sportiv nu se poate lipsi?

D.S.:Din punctul meu de vedere, un sportiv trebuie să fie dedicat, disciplinat, cu o voință de fier, perseverent, implicat, motivat și pasionat.

A.I.:Merită să fii sportiv în zilele noastre? Poți să-ți „câștigi traiul”?

D.S.:În zilele noastre să fii sportiv este foarte greu deoarece nu există susținere. Spun acest lucru pentru că se poate observa mereu că eșecurile sunt mai mult scoase în evidență decât o reușită ceea ce te face să stai pe gânduri atunci când te gândești să practici un sport și să faci performanță. Nu trebuie să ținem cont de părerile negative și să facem mereu ceea ce ne place. Să fii sportiv este frumos!

A.I.:Ce înseamnă să te dedici unui sport?

D.S.:Din perspectiva mea, să te dedici unui sport înseamnă să faci eforturi cum ar fi să renunți la ieșirile cu prietenii, să ieși din zona de confort, într-un cuvânt, înseamnă să renunți la o mare parte a timpului tău liber.

A.I.:Mulțumim, Diana! La cât mai multe victorii!

În ciuda faptului că, așa cum a spus și Diana, nu suntem încurajați să practicăm un sport, vă pot spune din propria experiență că, pentru sănătatea noastră atât mentală cât și fizică, merită fiecare picătură de transpirație, fiecare lacrimă, fiecare ieșire cu prietenii

la care nu ai posibilitatea să participi din cauza antrenamentelor, fiecare febră musculară, fiecare eșec și mai ales fiecare realizare. Citius, altius, fortius!

Alexandra Iura

La ce ne uităm astăzi?

Serialele reprezintă noul mod de relaxare. De multe ori preferăm să sărim peste învățatul formulelor la matematică sau a minunatelor eseuri la română și ne așezăm confortabil în pat pentru a viziona serialele din tendințe și pentru a uita de 3-ul pe care tocmai l-am luat la biologie.

Am stat de vorbă cu diferiți CNDV-iști pentru a afla numele serialelor lor preferate. După cum mă așteptam, „Squid game”, „Lucifer”, „La casa de Papel”, „Prison Break”, „Stranger Things” și „Elite” au fost printre cele mai vizionate. Nu au fost uitate nici serialele „Game of Thrones”, „Friends”, „Sex Education”, „Outer Banks” și „Riverdale”. Suntem de aceeași părere când spunem că „Riverdale” și-a pierdut farmecul. De la o crimă într-un orașel liniștit la extraterestrii? Este o decădere pe care mulți o prevedeam.

„Squid game”, noul fenomen al momentului, este un thriller de groază, de supraviețuire, regizat de Hwang Dong-hyuk, apărut în acest an. 456 de jucători rămași fără bani acceptă o invitație de a participa la niște jocuri pentru copii. Probele la care participă sunt jocuri tradiționale coreene, iar cea mai mică greșală le poate aduce eliminarea și moartea lor instantanee. Premiul este de peste 45 de milioane de woni (aprox.

32 de milioane de euro). Voi ce ați face cu o astfel de sumă de bani? Dacă ați vizionat acest serial și v-a plăcut, „Alice in Borderland” o să fie pe gusturile voastre.

Totuși, nu suntem toți fani seriale. Anime-urile, „serialele” făcute după benzile desenate japoneze (manga), au avut un succes ireproșabil în ultimii ani. „One Piece”, „Naruto”, „Attack on Titan”, „Banana Fish” și „Tokyo Revengers” sunt câteva dintre anime-urile preferate de CNDV-iști. Cu o multitudine de plot twist-uri, creațiile japoneze te teleportează dintr-un univers în altul și te ajută să-ți dezvolti creativitatea.

„One piece”, un anime care s-a difuzat prima dată pe 20 octombrie 1999 și continuă până în prezent, îl are ca protagonist pe Monkey D. Luffy, care pornește într-o călătorie pentru a găsi legendara One Piece și a deveni noul Rege al Piraților, dar pentru a săvârși acest lucru trebuie să ajungă la capătul unui ocean numit „The Grand Line”.

Fiiți fericiți! Nu uitați de lumea reală chiar dacă uneori preferați să rămâneți în cea fictivă.

Florentina Rad

Movie News

Cu toții știm cât de obositoare poate fi școala. Câteodată ai nevoie de un film bun cu care să te delectezi. „Dar simt că am văzut deja toate filmele, la ce aş mai putea să mă uit?” Fii fără griji, Revista AXA vine cu cele mai bune titluri ale mileniului 3.

Ești trist pentru ca ai luat 3 la bio? Rowan Atkinson îți va înveseli ziua (Mr. Bean nu dă greș niciodată!). E toamnă și nu ai cu cine să dansezi în ploaie? Încearcă „Mândrie și prejudecată” sau „Fiicele domnului March” pentru niște dramă renașcentistă. Ai luat 3 la istorie și vrei să-ți repari media? „Marie Antoinette” și „King” te vor ajuta. Dacă tocmai te-a părăsit partenerul și vrei să-l uiți, te poți uita la „Five feet apart” sau „The fault in our stars” ca să ai o scuză să plângi (oricum nu te merita). Spooky season a trecut, dar filmele horror nu se demodează niciodată.

Dovezile vii sunt chiar „Chucky” sau „Annabelle” care te așteaptă să le vizionezi... sau poate te vizionează ele pe tine. Totuși, în caz că vrei ceva după care să poți dormi, poți încerca trilogia „Străzile groazei”.

În cazul în care nu-ți plac filmele horror și cauți ceva care are puțin din toate, filmul perfect este „Dune”. Conține luptă pentru dreptate, iubire, mult nisip și viermi uriași. Pe lângă asta, Timothée Chalamet și Zendaya joacă în el, așa că fii sigur că îl treci pe listă.

Așadar, filmele sunt un mod distractiv de a-ți petrece timpul liber și acum că ai din ce alege, la ce ne uităm azi?

Ana Privigyei

Moda în CNDV

Pentru acest număr, am avut plăcerea să îi iau interviu colegei mele de clasă, Camelia Petrovai, pe care o admir pentru creativitatea aparte și curajul de a se exprima, fără frică, prin stilul ei.

Nu puteam să-mi încep interviul fără a o întreba ce înseamnă pentru ea libertatea de a purta ce vrea la școală. Cred că putem cu toții să ne regăsim în răspunsul ei: „E un drept care, deși poate părea nesemnificativ, face toată diferența în acești ani când încă încercăm să ne dăm seama de ceea ce ne definește”. E important să ne simțim auziți și în siguranță atunci când ne exprimăm identitatea, fie prin vorbe, îmbrăcăminte sau orice altceva. Deși pare un lucru banal, este esențial pentru stima noastră de sine și dezvoltarea propriei persoane. În perioada asta ciudată a vieții, tot ce vrem e să ne dăm seama cine suntem, cine vrem să fim și ce vrem să facem - o misiune care e și-așa destul de complicată, așa că posibilitatea să încercăm mai multe stiluri e mereu binevenită. Cred că acest sentiment de acceptare și încredere face venitul la școală mai ușor și mai plăcut.

După cum spuneam, îmbrăcăminte ne dă oportunitatea să experimentăm, să ne descoperim pe

noi înșine și ce ne place. Când am vorbit despre outfit-ul perfect pentru școală, Cami mi-a dat un răspuns care m-a pus pe gânduri: „Cred că orice outfit ar putea fi perfect, dacă avem încrederea necesară ca să îi dea acea sclipire care chiar atrage atenția”. Și într-adevăr încrederea pe care o avem în noi înșine schimbă modul în care ne percep cei din jur. Dar adesea nu avem încredere în noi, fie pentru că am rămas blocați asupra unor cuvinte aspre care ni s-au spus mai demult, fie pentru că pur și simplu nu ne putem accepta, și tot așa. Suntem cumva prinși într-o capcană a fricii, care nu ne lasă să fim cum vrem să fim. Așa că hei, tu, cel care citești, sper să poți vedea într-o bună zi că ești mult mai cool decât crezi că ești. Revenind, pe lângă încredere, ceea ce face un outfit să se remarcă, pentru Cami ar fi „ceva în care mă simt în largul meu, dar în același timp iese din zona mea de confort destul încât să apreciez complimentele de zece ori mai mult”.

Când vine vorba de inspirație, Cami îmi spunea că, „în momentul de față, încă încerc să găsesc un stil care mă reprezintă, și de asta simt că sursele mele de inspirație vin de peste tot”. Ca exemple, mi-a povestit

despre admirația pe care o poartă celebrităților precum Lily Rose Depp, Alexa Demie și Bianca Jagger - trei femei remarcabile care și-au pus amprenta în lumea modei prin outfit-uri îndrăznețe și originale. O altă sursă de inspirație valoroasă pentru ea ar fi filmele „10 things I hate about you”, „The craft” și „Kill your darlings” - ceea ce explică elementele retro pe care le văd adesea în îmbrăcămintea ei. A încheiat zicând: „tot ce văd, de la filme, la colegi, influențează cumva felul în care îmi percep stilul și îmi dă idei noi”, și nu cred că există vreun mod mai bun de a descrie această înflorire a propriului stil prin care trecem cu toții.

Desigur, nu puteam să închei fără să discutăm despre stilul predominant din CNDV : „Ce mi se pare foarte interesant în școala noastră e că apar foarte multe stiluri diferite care se îmbină, și e încurajator să văd cât de multe persoane își explorează alegerile în modă. Aș spune că predomină tot ce ține de grunge fashion, cu câte ceva unic de la fiecare persoană în

parte”. Și eu sunt de părere că întâlnim des elemente grunge în îmbrăcămintea elevilor de la noi. Stilul grunge își are originea în genul muzical cu același nume și e caracterizat prin haine largi, rupte, diferite texturi și culori închise, purtate de obicei într-un mod androgin, fără să scoată în evidență silueta persoanei care îl poartă. Ceea ce e important la acest stil este că a apărut ca o formă de protest și încurajează individualitatea, bazându-se pe mentalitatea de a fi cunoscut pentru cine ești și ce faci, nu pentru cât de îngrijit ești îmbrăcat.

Pentru finalul grandios pe care îl merită acest interviu, o să las aici o propoziție din răspunsul Cameliei care capturează la fix esența modei din școala noastră : „Elevii din CNDV au un talent în a transforma ținute comode și simple în ceva inegalabil”. Îi mulțumesc încă o dată Cameliei pentru răspunsurile minunate și sper să vă regăsesc în numărul viitor alături de altcineva cu un stil aparte. Până atunci, vă provoc să fiți voi înșivă, fără frică!

Burcuș Carolina

Pe aripile artei

Interviu cu Tobias Teriș

Probabil ați trecut prin sala de sport a liceului și ați văzut numele colegiului nostru, scris și transformat în artă prin graffiti, pe unul din pereții sălii. Dacă vă întrebați cine e mastermind-ul din spatele creației, numele său e Teriș Tobias și s-a născut pe data de 3 februarie 2003. Lucrările lui sunt mai mult decât uimitoare și merită atenția noastră.

A.I.: Cum ți-ai ales stilul artistic?

T.T.: Stilul artistic a fost ales din greșeală. Voiam să învăț bazele picturii, iar în nenumăratele eșecuri de a reproduce o imagine pe pânză, am decis să încerc ceva parcă rupt de realitate, să creez un spațiu în care imaginația ne ghidează. Astfel am dat peste termenul de „abstract” și abilitatea acestuia de a dăruii privitorilor nu un singur sentiment monoton tuturor, ci fiecăruia trezind un set diferit de viziuni și trăiri în parte. Astfel, interpretarea acestui stil rămâne la îndemână și imaginația fiecăruia.

A.I.: Ce instrumente folosești?

T.T.: Când vine vorba de instrumente, niciodată nu pot da o informație exactă, deoarece sunt mai multe de luat în calcul decât o pensulă și o vopsea. Dar, să

începem cu începutul. Folosesc vopsele acrilice, dar și spray, o pensulă lată, cu care întind culoarea, și multiple pensule mici folosite la detalii. Cam atât ar fi cu ustensilele ordinare. De aici urmează să luăm în considerare nenumărate obiecte din viața de zi cu zi, ca de exemplu un pieptene, o pungă de plastic, scoci, pahare, un capac de găleată, pietricele, chei și multe multe altele folosite pentru a crea diferite design-uri și efecte.

A.I.: De unde te inspiri?

T.T.: Inspirația... este ceva ce vine și pleacă încontrolabil. De obicei o găsesc în adâncul meu, prin sentimente resimțite, dar de multe ori și când privesc în jur. Simt în culori, văd în culori. Acestea se manifestă în gândul meu și pe cât posibil în arta pe care o creez.

A.I.: Cum ai descrie operele de artă pe care le creezi?

T.T.: Personal, îmi consider creațiile puțin haotice. E ceva ce mă reprezintă, deocamdată, eu fiind într-un continuu progres spre a-mi găsi stilul propriu de lucru, și de a mi-l dezvolta până la limita imaginației mele.

A.I.:Ce înseamnă arta pentru tine?

T.T.:Pentru mine, arta este ceva de care am ajuns să nu mă pot lipsi. Este un mijloc de relaxare, o metodă prin care mă rup de problemele/grijile cotidiene și mă eliberez pe plan emoțional. Artă este exteriorizarea unei mici părți ale sufletului tău către un public, menită să trezească emoții frumoase și să facă privitorul să le retrăiască de fiecare dată când o vede.

A.I.: Odată cu terminarea liceului, vrei să continui pe acest domeniu?

T.T.:Da. Categoric da. Indiferent de ce se va întâmpla, nu voi înceta să creez, și voi încerca pe cât posibil să aduc creația la un nivel în care să îmi asigure un bun trai.

A.I.:Ce sfat ai pentru cei care nu cred în talentul lor artistic?

T.T.:Sfatul meu e să muncească pentru ceea ce își doresc, și să nu renunțe niciodată. Nici eu nu cred în talentul meu artistic, ori în talent în general, dar eu cred în mine, și este mai mult decât suficient pentru a ajunge acolo unde vreau să fiu. Munca și dedicația sunt cheia. Acestea, în combinație cu puțină răbdare, pot fi, și chiar sunt, soluția pentru „construirea” talentului.

Pe Tobias îl puteți găsi pe instagram @_dj_acrylics_, iar pe YouTube și Facebook îl găsiți sub numele de DJ Acrylics. De asemenea, artistul nostru personalizează haine și accesorii și la comandă, deci, dacă vreți un obiect unic sau un tablou special, abstract, vă invit să îl contactați.

Alexandra Iura

Păstrați curățenia - SMS către CNDV-iști

Dragi CNDV-iști,

Colegiul Național „Dragoș-Vodă” este ca o a doua casă pentru voi/noi, indiferent dacă ești elev de liceu sau de gimnaziu. Ar trebui să avem mai mare grijă la păstrarea curățeniei. Nu-i așa că dacă ați arunca gunoaiile pe jos la voi acasă v-ar lovi o coadă de mătura? Sau un șlap? Poate dacă ați păși asta și la liceu, ați fi mai atenți și mai responsabili cu mediul înconjurător, cu aerul pe care-l respirați, și ați folosi cu mai multă încredere coșurile de gunoi pe lângă care treceți.

Înțelegem că sunt momente în care coșurile de gunoi

sunt pline sau se află fix lângă grupul ăla „cool” despre care crezi că te va judeca atunci când nu vei mai arunca mucul de țigară/hârtia/masca pe jos pentru că, nu-i așa, e aiurea să ieși din turmă și să faci ceea ce trebuie, ceea ce crezi tu că e corect. Dar dacă tu ai da startul? Dacă tu ai da exemplul? Cu siguranță și „gașaca”/grupul/prietenii tăi îți vor urma modelul și vor folosi de-acum încolo coșurile de gunoi.

Apelăm la voi ca să păstrați CNDV-ul curat!

„Save the turtles sksksk!!”

Emoji-urile noastre cotidiene

Trăim în era tehnologiei, iar statisticile arată că, în medie, zilnic, sunt trimise, la nivel mondial peste 6 miliarde de mesaje. Ca să ne exprimăm în mesaje nu mai e nevoie nici măcar de cuvinte, emoji-urile fac cât o mie.

Dar ce sunt ele? Emoji-urile sunt niște pictograme inofensive, sau așa par la prima vedere, care variază de la o față zâmbitoare la steagul Armeniei;

descifrarea lor poate fi o adevărată provocare și e la fel de complicată ca un nou Cod al lui Da Vinci (știi că există o diferență de la cer la pământ între o inimă albastră și una roșie?). Pentru a putea citi mesajul ascuns din spatele emoji-urilor, ai mai jos un mini-ghid care prezintă foarte pe larg însemnătatea câtorva emoji-uri.

DE INTRODUS EMOJI

Purtați de ritm

Interviu cu trupa Thinking Process

Cea mai tare trupă din CNDV, și singura, de altfel (din câte știm noi), „Thinking Process”, și-a făcut timp să ne răspundă la câteva întrebări. Uimitor, nu?! Trupa este formată din 4 elevi cool, talentați și extrem de ocupați dacă ne gândim că sunt în clasa a XII-a și că au în față un examen de bacalaureat, iar apoi, facultatea. Este vorba despre Sabina Olaru, Andrei Iura, Paul Tămaș și Ilinca Pleș.

DG: Cum s-a format această trupă?

SO: Trupa s-a format după ce mi-am luat eu chitară și am zis că vreau toboșar. L-am întrebat pe colegul meu Gabi (care momentan nu poate să cânte la tobe) dacă vrea să ne cumpărăm un set de tobe și să formăm o trupă. A zis că da. La câteva zile după această conversație, a apărut și Paul care ne-a spus că și-a cumpărat o chitară bass așa că l-am luat în trupă.

BB: De ce „Thinking Process”?

SO: Cred că eu am găsit numele de „Thinking Process”. Țin minte că scriam versuri împreună cu Gabi și „thinking process” a fost unul dintre ele. Ni s-a părut mai bun ca nume de piesă, apoi de album, și, într-un final, ca nume de trupă.

DG: Cum se numește noua piesă pe care o scoateți?

SO: Înregistrăm o piesă nouă chiar acum, numele ei provizoriu este „Tell me something I wish I didn't know”.

BB: Care este rolul fiecăruia în trupă (cine la ce cântă)?

SO: Am mai multe răspunsuri pentru asta. Ilinca Pleș este vocalista și, mai nou, rhythm guitar teoretic, dar practic, rolul ei este să nu se audă la repetiții fiind acoperită de tobe (de mine), de asemenea mai și dansează și-și uită versurile. Până în ziua de astăzi nu știm cum am reușit să o convingem să vină în trupa noastră.... Paul Tămaș aka „Emanuel”, cântă la bass și este singurul care chiar are memorie în această trupă, cântă și la chitară câteodată, e prezent mereu, e cuminte, și câteodată e sound engineer. ȘTIE TEORIE MUZICALĂ!!! We like Paul. Andrei Iura, este cel mai nou membru al trupei, rolul lui este de a cânta la chitară, chitară lead chiar, dar face orice în afară de

asta. El este cel cu inițiativă, dar fără memorie. El întreține atmosfera, el dansează cu Ilinca, el le face pe toate. După cum știm, cel mai bun vine la final. Sunt Sabina Olaru, obișnuiam să cânt la chitară în această trupă dar acum „cânt” la tobe. În general, îmi dedic viața acestei trupei, în fiecare săptămână fac câte o piesă nouă care nu va vedea niciodată lumina zilei, și, de asemenea îmi place să mă autointitulez „producător de muzică și sound engineer”. Prin puterea manifestării, va ajunge cândva să fie adevărat.

DG: Cine scrie versurile?

SO: Toți scriem versuri, în general, depinde mai mult de piesă. Dacă Iura face o piesă și zice că are și versuri pentru ea, probabil versurile alea vor rămâne.

BB: Câte melodii aveți?

SO: În ultimul an am compus și eu, dar și Paul, foarte multe piese, subliniez foarte multe. Ar fi mult prea multă muncă pentru a le finisa pe toate. Plus că toate devin din ce în ce mai bune. Primele pe care le-am făcut vreodată (inclusiv Our lies) nici nu se compară. Avem cel puțin 3 melodii pregătite pentru a fi înregistrate, nu știm totuși dacă vrem să le înregistrăm la mine acasă sau într-un studio adevărat.

DG: Ce înseamnă muzica pentru voi? E un hobby? O carieră? Un stil de viață?

SO: Pentru mine personal, muzica va fi cariera mea, fie inginer de sunet, fie producător sau un simplu toboșar, nu mă văd făcând altceva. Din câte știu, și Ilinca își dorește să meargă mai departe tot pe muzică, dar pentru Paul și Iura momentan este un hobby, având alte planuri pentru carieră. Zic momentan, sperând că vom ajunge undeva cu trupa asta.

BB: Ce planuri de viitor aveți?

SO: Planul de viitor comun al nostru ar fi să ajungem la facultate în Cluj și să continuăm cu trupa, chiar într-un mod mai serios.

BB: Cât de des repetați?

SO: Cam de 3 ori pe săptămână.

DG: De cât timp cântați împreună?

SO: În această formulă cântăm de 3 ani, dar am făcut

și o pauză de un an. Individual, eu cânt de 4, iar Ilinca și Iura de mult mai mulți.

BB: Care e sfatul tău pentru persoanele începătoare în acest domeniu (vor să-și facă o trupă)

SO: Doar să o facă! Uneori, chiar poate să fie fain să ai trupă. ȘI SĂ REPETE CU METRONOM.

I forgot

Din partea noastră vă dorim să aveți mult succes în continuare. Atunci când veți ajunge faimoși, să nu uitați de noi, cei care v-am luat interviu pentru revista liceului. Abia așteptăm să ascultăm noua voastră melodie!

Bianca Balazs, Debora Grigor

Articol Vlăduț

Medalion de scriitor – Echim Vancea

Echim Vancea este unul dintre poeții de prestigiu ai Maramureșului și, de asemenea, a fost elev „drăgoșist”. A publicat numeroase volume de poezie, fiind membru fondator al Cenuclului Alexandru Ivasiuc, membru al Asociației Măiastra și unul dintre inițiatorii Festivalului Internațional de Poezie de la Sighet. Pe 19 octombrie 2021 a împlinit 70 de ani, așa încât, l-am contactat pentru a-i adresa câteva întrebări.

D. S.: Care este „umbra” inspirației dumneavoastră?

E. V.: O „umbră” ca toate umbrele. Nu cred că se poate vorbi de o „umbră” a inspirației și o alta a persoanei, „nevăzută” oarecum. Umbra nu este doar a noastră, este, o descoperim, aparține și altora: apropiați, rude, prieteni, unor caractere onirice ș.a. Umbra personală este și un efort moral nu numai estetic. Un ins (de obicei bărbat!?) fără scrupule, alcoolice și desfrânat, chiar un mărunț funcționar obedient și umil, un erou, un demon pot a fi „umbre” ale inspirației (vezi Freud, C. G. Jung ș.a.)... „nimeni nu devine conștient de umbră fără a face un efort considerabil” căci „umbra este o problemă morală care provoacă eul personal (s.m., Echim Vancea) în totalitate”. „Umbra” este condiția esențială a autocunoașterii, solicitând adeseori un efort dureros foarte multă vreme! Cineva a spus undeva că atunci când omul cade, îi piere și umbra!. Omul nu mai este conștient de umbra lui. O lasă de izbeliște, căutând... și nici măcar ceva anume... sfârșitul drumului! Lucian Blaga spunea că umbra: „e tot ce vezi,/ ce-n spațiu se desparte și s-adună,/ pământ e ea, și prund și undă,/ un drum cu călătorul dimpreună,/ fântână-adăpostind o lună./ .../ Și poți s-o bei în chip de apă.” iar George Bacovia: „Mă prăfuiuse timpul dormind peste hârtii.../ Se întindea noianul de unde nu mai vii;/ O umbră, în odaie, pe umeri m-apăsa -/ Vedeam ce nu se vede, vorbea ce nu era./ - Poți să te culci, e ora și noaptea-ntârziată,/ Vei scrie, altă dată, orice, și tot nimic./ O umbră ești acuma, și pot să te ridic./ Lăsând odaia goală, și lampa afumată...” și exemplele pot a continua cu poeți din zilele... umbrei umbrelor. Oamenii cad când ceilalți îi uită! Este trist dar

adevărat!... „Umbra” mea-i mâna de ajutor întinsă celor căzuți pentru a-i sprijini și a le prețui rostul lor pe lume, să fiu, banal orgoliu (!) umbra lor atunci când singurătatea îi lasă fără ea. „Umbra” nu-i „demonicul înfiorător al naturii umane” de care să-mi ascund ochii atunci când cineva se apropie de mine, nu-mi întind mâna de spaimă în semn de apărare „ca nu cumva umbra mea să cadă peste el sau umbra lui să cadă peste mine” ci o consider un element esențial pentru existența și perpetuarea individului, a fiecărui individ. „Umbra” mea este „omul în haină gri” (!). Sunt, chiar dacă sună oarecum egoist, „omul care și-a găsit umbra”. Cine nu vrea să aibă umbră să nu meargă pe la soare!

D. S.: Care este prima carte (nesemnată de dumneavoastră) care v-a făcut să plângeți?

E. V.: Cred că eram prin clasa a VII-a și în dulapul care adăpostea biblioteca școlii am dat peste o carte care care se chema Daphnis și Cloe. Cartea este și astăzi o poezie a lacrimelor!

D. S.: La ce anume vă gândiți când revedeți CNDV?

E. V.: Ori de câte ori trec pe lângă CNDV „urc” cu privirile la etajul II din partea de nord a CNVD-ului. Acolo era clasa noastră, a IX-a F. Acolo am cimitirizat (de la „cimitir”) până în clasa a XII-a! Ori de câte ori trec pe sub acele ferestre îmi aduc aminte de cum ne aruncam matricola (numărul de ordine al școlii) și chipiul de liceeni ca să putem intra la ore. Cine nu avea matricola pe brațul stâng al uniformeii și chipiul rata prima sau primele ore... funcție de vigența, prietenia sau neprietenia colegilor de serviciu pe școală...

D. S.: Ce simțiți când recitiți ceea ce ați scris în trecut?

E. V.: Blestem neputința de a fi visat altfel. De a nu fi ascuns mai bine atât de mine cât și de ceilalți (cititorii, evident) sentimentele „arhivate” în acel spațiu al Cuvântului, cuvintelor. De a-l face pe cititor să mă urmeze chiar și acolo unde versul meu l-ar lăsa în beznă, să-și pună capul în joc pentru mine (cât egoism, nu?).

D. S.: Care sunt „capcanele” în care pică cel mai des scriitorii în devenire?

E. V.: „Capcanele” scriitorului în devenire sunt capcanele lecturii, capcanele formării sale, date de educația culturală a fiecăruia. Este necesară, de fiecare dată când scriem sau deschidem un text, de o privire creatoare asupra acelui text. Adică atunci când ochii „ating” un text aceștia să îl și creeze, să-l vadă scris. Să fie un bun mediator între text, autor și el ca viitor cititor. Să găsească acele puncte de întâlnire între el și textul pe care are de gând să îl pună în pagină. Numai așa poate evita „capcanele” scrisului și a lecturii. De aceea un „scriitor în devenire” trebuie înainte de toate, să învețe să citească. Să fie pasionat și implicat, să fie cât mai reticent față de imitații. Nu ar trebui să se bazeze, dacă le are, doar pe „comandamentele” harului său. Dumnezeu îți dă dar nu îți și pune în traistă! Starea de veghe în fața cuvântului, chiar „trucurile” scrisului trebuie învățate de „mic”. Și nu pot a fi învățate numai prin exercițiu. Așa și-ar da seama, nu neapărat mai devreme de a începe a „bloji” pagina albă, că meseria scrisului este foarte grea. Și nu este vorba de lecții de „scriere creatoare”. Nimic nu te poate face scriitor dacă nu ești deja, chiar fără încă s-o știi. Să aibă mare grijă la textul pe care-l „trimite” cititorului. Textul „trimis” în lume este o prelungire a ta, este urma pe care o lași trecătorului care ești.

D. S.: Care ar fi o experiență semnificativă prin care ai văzut puterea cuvintelor?

E. V.: Nu o să-ți vină să crezi dar am apucat în primul trimestru din clasa I-a să „zgârâi” cu ceva ascuțit o tăbliță neagră (cred că era din ardezie sau lemn!). Acea tăbliță a fost primul meu caiet. Scriai tot ce îți arăta învățătoarea și când se umplea făceam „reset” cu o cârpă umedă. Nu aveam teme pentru acasă întrucât tot ceea ce „scriam” în clasă se ștergea foarte ușor. Prin anii '50 s-a schimbat ortografia. A dispărut ă din a și apostroful... Dar am avut o învățătoare, pe Doamna Man a Morarului, cu reală vocație pentru educație, era născută pentru această meserie, cu idei „revoluționare” pentru acea vreme...La începutul trimestrului II ne-au „sosit” manualele: abecedarul și aritmetica! Atunci am descoperit pentru întâiași dată Cuvântul scris. Cred că aș fi fost o altă persoană, diferită de cea care am devenit dacă altele ar fi fost

„peisaje” prin care mi s-a arătat cuvântul întâiași dată.

D. S.: Considerați scrierea o activitate cathartă?

E. V.: Cât se poate de adevărat. Veți găsi definiții și explicații ale cuvântului de nu se poate! Expresii de genul: „purificarea spiritului prin artă”, „participare intensă la trăirea estetică”, „curat, pur, fără pată” sunt adevărate instanțe ale devenirii artistice. Cel care a utilizat termenul catharsis în sens metaforic și i-a dat un înțeles artistic a fost Aristotel. Conceptul a rezistat timpului. Freud l-a definit ca o reacție de eliberare (dar și de apărare), a unor tensiuni emoționale care dacă nu și-a găsi un debușeu (scrisul în cazul nostru) ar duce la conflicte psihice care ar genera tulburări durabile. Simplificând, putem a spune că scrisul ca răspuns unor neliniști interioare este, la rândul său o activitate cathartă. Totuși când ajungem la metaforă, la scriere, se prea poate dacă nu suntem pregătiți, să ajungem să ne jucăm de-a pusul de „paie pe foc”, căci calitatea noastră funciară, autor sau cititor, este cea de muritor.

D. S.: Ce mesaj are poetul Echim Vancea pentru actualii elevi CNDV-iști?

E. V.: Poetul nu prea are mesaje de transmis. Ce a avut de transmis a transmis prin cărțile sale. Ce am de transmis? Să aibă grijă de limba română, literatură, vise (atenție: memoria viselor proprii este fluctuantă!). O carte te apără. Dar atenție: și cărțile sunt oameni și pot muri de tot când nu este nimeni care să le gândească, să le scrie. O carte te apără de amăgiri, de trădări, chiar și de vanități. Cartea/cărțile te scapă de orbire, vezi și înțelegi, știi a deosebi prin gând binele și răul. Lectura este forma supremă a existenței umane. Iată ce glăsuie Pascal Quignard (scriitor și eseist francez contemporan, laureat al Premiului Goncourt) care asociază umbra cu însăși ființa: „Nu trebuie să părăsim niciodată Demutul, plăcerea, păcatul, genialitatea, tăcerea, rușinea, anecdota, basmul, tot ce este personal, de neînțeles, incomplet, capricios, enigmatic, cel mai mărunț fapt divers, cea mai derizorie flecăreală din fragedă pruncie.” Mesaj mai bun nu am a da CNDV-iștilor!

Domnule Echim Vancea, domnule Poet, vă mulțumim pentru timpul acordat!

La mulți ani, Maestre!

Darius Alexandru Sindreștean

Povestea Elisabetei Rizea din Nucșoara

Aparent o țărancă simplă, ce promova tradiționalismul și era mai-mereu îmbrăcată în port național, Elisabeta Rizea (1912-2003) nu a reprezentat doar atât, ci a devenit o icoană a opunerii și un simbol al rezistenței anticomuniste din România. Pe lângă povestea tristă a vieții eroinei noastre, poveste pe care o voi rezuma în rândurile ce urmează, ce e mai trist este că astfel de simboluri nu sunt promovate în zilele de astăzi. Cartea „Povestea Elisabetei Rizea din Nucșoara,” este realizată sub forma unui interviu acordat doamnei Irina Nicolau (sau mai bine zis a unei spovedanii).

Povestea Elisabetei Șuța (ulterior Rizea) pare una tipică unei femei din lumea satului din prima jumătate a sec. XX. De loc din Domnești, se trăgea dintr-o familie săracă, cu 8 copii. Este ajutată de unchiul ei, Gheorghe Șuța, care, funcționar fiind și neavând copii, o crește pe ea și pe ceilalți frați ai ei ca pe proprii copii. La 19 ani, în 1931, este căsătorită cu Gheorghe Rizea, unul dintre angajații de la lemnăria condusă de unchiul ei. Tot la 19 ani dă naștere singurului copil al cuplului, o fată (pe lângă fata soțului din prima căsătorie). Familia Rizea este lovită din plin de comuniști în procesul de naționalizare din '45, însă asasinarea unchiului Gheorghe Șuța, lider țărănist, sub motivul împotrivirii regimului ciocanului și al secerii a reprezentat picătura care a umplut paharul pentru Elisabeta. În '49 apar primele forme de rezistență anticomunistă din zonă: gruparea Arsenescu-Arnăuțoi (la care s-a alăturat la câteva luni distanță și Gheorghe Rizea) bine ascunsă în Munții Făgăraș. Această eroină a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a aproviziona cu bani, alimente și informații eroii ascunși de furia comunistă. Între timp, soțul ei este prins, arestat și condamnat la 14 ani de închisoare la Gherla alături de mai mulți partizani. Elisabeta pregătește o altă fată care să-i ajute în caz că aceasta va fi la rândul ei încarcerată. Acest moment vine în 1950 când este condamnată la 6 ani de muncă silnică în cadrul atelierului din Penitenciarul Jilava. Primește o propunere după săvârșirea a 4 ani de

pedeapsă: să dea informații despre partizani în schimbul eliberării, însă aceasta nu cedează în fața opresiunii. Își săvârșește pedeapsa fiind eliberată în 1956 însă continuă să le dea informații partizanilor prin intermediul bilețelurilor pe care le pune în interiorul unei scobituri a unei sălcii. În 1961 este arestată din nou și condamnată la 25 de ani de muncă silnică, 10 ani degradare civică și confiscarea averii. Este încarcerată în Penitenciarele Pitești, Arad și Miercurea Ciuc. În cadrul acestora este torturată în cele mai cumplite moduri fiind legată la mâini și la picioare, suportând un chin de nedescris inclusiv scoaterea dinților și smulgerea părului, bătai până la epuizare și expunerea la răcoare și condiții insuportabile. Este eliberată în 1964 în urma decretului de amnistiere generală a deținuților politici. Ca o ultimă ironie, un securist îi plătește rata de eliberare în valoare de 15 lei și îi spune să nu,, cheltuiască banii pe bomboane,,. Ajunge la Nucșoara acolo unde se reîntâlnește cu copiii și cu soțul eliberat însă totul i-a fost confiscat: „Nimic n-am găsit. Dacă mă tăiam la deget, eu n-aveam cu ce mă lega,,. Până după revoluție este considerată un „dușman al poporului,, fiind chemată, alături de soțul ei, deseori la interogatorii, aflându-se în vizorul comuniștilor.

Aceasta a fost povestea vieții zguduitoare pe care a trăit-o eroina noastră, Elisabeta Rizea, care s-a stins din viață în anul 2003, plecând spre un loc mai bun acolo unde nu avea să mai fie torturată de comuniști pentru simplul fapt că nu dorea să trimită la moarte niște suflete ce sălășluiau în munți. Cartea este una cutremurător de întunecată, dar și senină în același timp. Întunecată, când este vorba despre ororile îndurate în închisori și senină când vine vorba despre valorile umane înrădăcinate atât de adânc în ființa eroinei. Ea nu este singurul exemplu, ca ea au fost mulți... Acum vă voi lăsa pe voi, cititorii, să răspundeți la următoarea întrebare: Oare aceste chinuri îndurate de țărani care s-au împotrivit comunismului au meritat?

Nicoleta Turnea

Drumuri Sighetene

Scriu această rubrică în primul rând pentru că m-a pus redacția :), dar și pentru că în cel mai mare sat din Maramureș nu sunt foarte multe lucruri de făcut pe lângă mersul în localuri și admirarea clădirilor vechi. O soluție la această problemă este ieșirea în natură, având munții Gutâi „în curtea casei”.

Traseul pe care doresc să vi-l prezint în acest număr este unul pe care îl parcurg măcar o dată pe săptămână datorită accesibilității acestuia, dar și peisajelor care pot fi admirate. Circuitul pornește din parcul Grădina Morii, de unde se merge pe dig până la podul de pe strada Zimbrului (la abator), după trecerea podului se merge la dreapta, pe strada Câmpul Negru, de unde începe o urcare de aproximativ 4 kilometri. De la începerea urcării se merge un kilometru prin sat până la intrarea într-o zonă cu livezi, după încă un kilometru, într-o curbă la dreapta se poate vedea întreg orașul. Continuând pe același drum se ajunge într-o zonă cu ogașe, iar după aceea într-una unde sunt mai tot timpul bălți în urmele mașinilor.

La finalul cățărării se ajunge pe platoul Solovanului,

având opțiunea de a merge la dreapta - înspre Agriș, pe rămășițele unui vechi marcaj cu cruce roșie (cel care vine dinspre Solovan). Traseul nostru continuă înainte pe drumul principal încă trei kilometri jumătate până la poteca de pe Solovan. Pe această porțiune se pot observa în toate direcțiile vârfurile montane, cel mai apropiat fiind, desigur, Vârful Țiganu, pornind de la acesta, în sensul invers acelor de ceasornic se pot vedea: Creasta Cocoșului, Munții Țibleș, Pietrosul Rodnei, Munții Maramureșului și vârfurile din Ucraina. Ultima parte a traseului este coborârea de pe Solovan (pe marcaj cu cruce roșie) până în Grădina Morii.

Circuitul prezentat poate fi parcurs oricând pe parcursul anului, dar după ploi drumul de pe urcare va fi acoperit cu un mâl lipicios și alunecos. Traseul poate fi parcurs atât pe jos cât și pe bicicletă. De notat este faptul că se traversează niște zone de pășunat, așa că atenție la câinii de stână și ochii deschiși pentru cai și ciute. Cele mai frumoase culori pot fi văzute pe parcursul lunii Octombrie, înainte de căderea frunzelor.

Pontoș Silviu Andrei

Cum să (nu) fi bombardier*

„Să te ferești de împăratul Roș, dar mai ales de omul bombardier!”, i-a spus Burebista lui Decebal pe câmpul de luptă. Sau oare nu așa era Povestea lui Harap-Alb, scrisă de Mihai Creangă? În orice caz, această categorie socială este din ce în ce mai prezentă în mediul nostru înconjurător, însă aceste întrebări rămân pe buzele tuturor: cine sunt, de fapt, bombardierii, și de ce (nu) ar trebui să ne temem de ei?

Dicționarul explicativ al limbii române, nefamiliarizat de altfel nici cu termeni precum „fătălai” sau „amețițe”, dă pentru cuvântul „bombardier” următoarea explicație: „1. avion de bombardament. 2. aviator care lansează bombele

dintr-un avion de bombardament”. Nu am auzit încă de vreun bombardier care să aibă acces la bombe, pistoale sau la orice fel de arme militare – poate cel mult un cuțit sau o sabie. „Bombele” aflate la îndemâna acestei categorii sociale sunt însă nepăsarea, discuțiile conflictuale cu tentă discriminatorie și replicile proaste de agățat. Deși nu există o definiție unanim acceptată pentru bombardieri, aceștia se situează cu o treaptă mai sus decât golani de la Revoluție, și cu o treaptă mai jos decât interlopții.

Comportamentul bombardierilor este unul complex, și diferă de la o persoană la alta. Dacă majoritatea sunt absenți de la mai toate orele, există și unii care

învață de nota 10. Unii nu au cel mai elegant stil vestimentar, însă alții iau drept sfinte sfaturile Danei Budeanu. Totuși, dacă prezentați cel puțin 4 dintre următoarele simptome, s-ar putea să fiți deja sau să deveniți bombardier:

- Peste 80% din garderoba voastră este reprezentată de pantaloni și gece de trening
- Vă petreceți toate nopțile pe stradă și nu intrați niciodată în casă înainte de miezul nopții
- Considerați că Gucci este cea mai calitativă firmă de pe piață
- Ați consumat cel puțin de trei ori în ultimul an substanțe interzise
- Vocabularul vostru constă în expresii precum „bă”, „mă”, „fă”, „zdreanț”, „sclavule”, precum și alte expresii ce nu pot fi redactate în această revistă
- Genurile muzicale pe care le ascultați cel mai des sunt manelele, rap-ul, trap-ul și/sau hip-hop-ul
- Nu știți când să folosiți corect cratima

• Vă pierdeți complet cu firea atunci când vă jucați păcănele sau jocuri de cărți

Interacțiunile cu bombardierii sunt printre cele mai diverse și (la propriu) palpitate experiențe. Un elev ne-a mărturisit, sub anonim, că într-o pauză, la intrarea în toaletă, a fost întâmpinat de un grup de trei stimabili domni care i-au blocat accesul și l-au întrebat „Bă, tu ești fată sau băiat?”, cu referire la părul lung al acestuia. Totuși, un alt elev a recunoscut faptul că, într-un moment de răătăcire, faptul că tocmai liderul bombardierilor CNDV-iști i-a lăudat performanțele, l-a ajutat să își ridice moralul.

Întrebarea existențială a zilelor noastre nu este (încă), din fericire, „A fi sau a nu fi bombardier?”. Puteți adopta orice stil de viață, stil vestimentar, vocabular sau gen muzical vă doriți, atâta timp cât, prin comportamentul vostru, nu le faceți rău celor din jur.

*greșeala de ortografie este intenționată! (aviz bombardierilor!)

Din creațiile CNDV-iștilor

Reflecting Inwards

de Alex Vraja (12C)

*I'm sipping on sunrise in a closed room,
Pondering words that I avoid
So you don't remember we speak in different worlds,
Lightning up all the same.*

*I am left with hands empty, waiting on a pair
Yet moving to an idea.
If only cause it's me, loosening your mind
Isolated in ethereal crowds.*

*We're colored lights reflecting inwards,
Searching for the primary.
Glowing dark on our moldable skin,
Wishing we melted.*

Gălăgie surdă

de Tinc Anastasia Blanca

*Luminile destinului
întunecate de o abundentă
ceață ...
mă blochează în a iubi
ceea ce vreau cu
adevărat.*

*Liniștea din lacrimi
e strigăt pentru minte,
doare!
Legătura mea cu mine
încet-încet
dispare.*

*totul e o incertitudine
nu-mi amintesc nici ochi
nici membre nici voci
doar un simț ciudat
ca și cum un șoarece
flămând, săracul, săracul
ar încerca să roadă
un stejar din stomac
care se întâmplă
să-mi aparțină
cine sfinți te-a învățat
să-ți faci scorburi în
carnea altora
sunt prost prost prost
te laudai în fața mea
să crezi că știi înseamnă prostie
și
ai ochi verzi*

*au fost sortite aceleași zile
mă răvășești
dar tot nu înțeleg
cum tu înțelegi că-s verzi
dacă ești așa prost
pe cât insiști
și cum poți să-ți amintești
după ce i-ai ros cu-atâta poftă
fantomă care exhală metafore
ce crezi că roata nu se-ntoarce
știi și eu să mă dau
cu creierii de prostie
și să rod burțile grāsane
ale mortăciunilor ăstora de ființe
ai ochi căprui
ce realizare dar
hopa, scuză-mă
cred că mi-a rămas inima ta printre dinți*

7 minute

de Tinc Anastasia Blanca

„Ce pot face în 7 minute?” Nici nu-ți poți da seama ce poți face în 7 minute: te trezești de 420 de ori, te gândești la sute de lucruri deodată, zâmbești de 70 de ori (și pe bune), spui te iubesc de 210 ori și faci cu mâna tuturor persoanelor pe care le vezi în pauza mare pe hol și nici jumate nu-ți răspund; da, lucruri normale...dar „Ce pot face în ultimele 7 minute?”. Sun disperată? Dau de știre familiei? Îmi iau rămas bun de la cei pe care-i iubesc? Nu. Aleg să zâmbesc și să respir! Să simt pentru ultimele clipe aerul în mine și, da, mă întâlnesc degrabă să-mi îmbrățișez familia „fără niciun motiv”, să-mi sărut prietenul pasional „pentru că mi-a fost dor” și mi-a mai rămas un minut să privesc spre cer și să mulțumesc.

Spre surprinderea nimănui, nu există al doilea scenariu în realitate, ci doar primul. Întrebarea nu va fi niciodată „Ce pot face în ultimele 7 minute?” ci „Ce

pot face în 7 minute?”. Și nu, nu țin cont de numere, le fac pe toate deodată și văd ce-mi iese. Iese că am făcut ce am vrut de câte ori s-a putut.

Și apoi mai urmează 7 minute cu ochii încleștați de data aceasta, nu pot să mă mișc dar simt totul. În aceste 7 minute nu mai pot să aplic niciun scenariu, nici măcar primul. Stau și mă uit cum se derulează fiecare secundă trăită de mine, chiar și ultimele 7 minute... Am văzut tot și îmi dau seama că lipsește ceva: momentele când am făcut oamenii să zâmbească printr-un compliment, o glumă, un sfat; unde sunt? A uitat cumva să le pună în film? Nu. Acele momente vor apărea în filmul lor, a fiecăruia și nu pot să mă simt mai liniștită de atât; am reușit!

Acum nu am idee ce urmează, cred că ne vedem în filmul următor...

- *NESPUS* -

Te mângâi pe pieptul dezgolit

Ușor, tandru și subit

Te aprinzi și zâmbești

Mă oprești...

- Ți-e frică... să iubești?

Te întreb speriată de răspuns

- Mă tem nespus...

Ca poate de sus

Cineva ne-a pus

Să ne iubim

Cât trăim...

Și asta ar fi prea puțin....

CNDV-iștii... „turmentați”

• Am putea discuta mai mult despre rivalitatea dintre profilele din Dragoș? Și a claselor, în general, și despre o metodă de a elimina supremația...cu cât se îndepărtează litera din alfabet începând cu A, cu atâta este mai proastă clasa,neavând niciun sens...

• Nu ar trebui ca după o zi de liceu sa te simți exhausted

• „Cei care au întuneric în ei nu pot zâmbi lumină”

• Doamna Voinaghi e cea mai bună directoare pe care ar putea-o avea acest liceu<3

• Nu vă vom uita niciodată,domnule Mih!

• Doamna Filimon, vrem să ne predați dumneavoastră și anul viitor

• Doar needucații fac bullying!

• I'm in Spain but the S is silent

• Pentru persoanele din școala asta care mai citesc -> *the raven cycle* and *arc of a scythe* are simply the best

• I hurt myself, it doesn't hurt; I buy what I want, I don't want it; I do what I like, I don't like it. I'm just...so bored. No matter what I do, I don't feel anything...

• Eve: When I try to think of my future I just see your face over and over again.

• Villanelle: It's a very beautiful face <3

• May you always know you have my hand to hold D <3

• @chereches.ramona

• Pentru fata cu păr scurt din 12e: ești drăguță <3

• Orele de educație fizică sunt cele mai frumoase! Respect, domnu' Radu!

• Ești cam drăguț astăzi, G.-C

• Țineți minte

• 3 cuvinte

• Domnu' Toni președinte!

• Către băiatul înalt din 10B – m-ai dat pe spate

• „Nimeni nu e bun la toate, dar toată lumea e bună la ceva”

• Un filosof CNDV-ist a spus odată „Poate am eu mutră de proastă, dar nu sunt chiar proastă!”

Sponsori

Tipografia Aska Grafika

Florăria Artistic by Ana

Profesorii și elevii Colegiului Național ”Dragoș-Vodă”

Redacția

Redactor-șef: Vasile-Gabriel Vouciuc (11E)

Tehnoredactare: Silviu Andrei Pontoș (11B), Diana Alina Dolca (11B)

Redactori: Bianca Balazs (10C), Daria Bococi (11E), Carolina Burcuș (10E), Sonia Duma (10B), Nicoleta Giurgi (11B), Debora Grigor (10C), Alexandra Iura (10D), Daria Jer (10D), Mihai-Vlăduț Moldovan (10F), Ana Privigyei (10A), Florentina Rad (10A), Darius-Alexandru Sindreștean (10D), Antonia Ștețiu (11B)

Colaboratori: Alexandru Drăguș (10C), Gabriela Mich (absolventă), Nicoleta Turnea (11E), elevii Colegiului Național „Dragoș Vodă”

Design copertă: Ana-Maria Rătușanu (11B)

Ilustrații: Denis Pop (12F), Izabela Tivadar (11B)

Profesor coordonator: Brîndușa Oanță

Profesori colaboratori: Otilia Chindriș, Raluca Lozbă, Luminița Colopelnic

Consultant limba engleză: prof. Valeria Rus

Vă așteptăm să ne scrieți pe adresa axa@cndv.ro sau pe rețelele de socializare @revista.axa !

Preț: 5 lei

ISSN: 1841 - 1991